

avgust 2022

Leto 2022

Egejsko morje

1. avgust 2022, ponedeljek

Almiropotamos - Halkis, Evoia

Nocojšnje spanje je bilo spanje pravičnega. Tudi veter je šel ponoči spat. In ko se zjutraj zbudi (to je tipično grško, okoli enajstih), se lepo odsidrava in odjadrava v Halkis. Najprej s krmnim, potem bočnim in na koncu spet s krmnim vetrom. Med 4 in 5 Bf ga je. Hitra sva. Vse do kanala v Halkis. Tam ga je med 1 in 3 iz vseh smeri. Naj jadra, kdor hoče, midva sva prižgala motor. No, če sem pošten, niti ne vem, ali je jadranje v tem kanalu sploh dovoljeno. Če sva imela včeraj razmerje med jadranjem in motoriranjem 10%, je bilo danes ravno obratno, 90%. Lepa etapa je bila.

Račke vplujemo, čarteristi gredo na pomol (s katerega jih nato itak takoj preženejo na sidrišče), lastniške barke gredo direktno na sidrišče. In potem z dingijem v mandrač in na sprehod po mestu. No, prva postaja sprehoda je plačilo kanalščine. Če velja, da je Korintski kanal najdražji kanal na svetu na meter dolžine, bi tukaj lahko imel konkurenco. Halhidski most je sicer (za nas) petkrat cenejši, je pa tudi tisočkrat krajši. Ne glede na vse, 35 evrov je nekajkrat ceneje, kot katera koli marina na Jadranu in je manj, kot dava običajno za (ne ravno razkošno) večerjo v tukajšnjih birtijah. Ni se za pritoževati.

Za pritoževati se je pa nad načinom določanja časa prehoda. Mojster inkasant (z uradnim nazivom upravljavec kanala) pove, da je to po deveti zvečer in da ne ve točno, kdaj. Ob devetih naj bomo na stand-by na VHF in nam bodo že sporočili, kdaj in kako. No, če se res ne bi vedelo, bi bilo to razumljivo. Obstoja pa semafor na obeh straneh mostu, kjer točno piše, kdaj most to noč odpirajo in kdaj ga zapirajo. Danes je to med 23:00 in 23:50. Torej, pogled na ta semafor in točno veva, da lahko gledava filme vse do enajstih zvečer.

Sprehodiva se še po rivi in v oči mi pade poligon za veslanje, kot ga poznam iz Tacna. Kajak na divjih vodah. Na morju. Ko se kasneje vračava preko mosta, je takoj vse jasno. Morje teče z najmanj petimi vozli (no, težko ocenim, ampak tam nekje je). Ko kasneje z dingijem zapeljem smeti preko tega toka, se moram postaviti skoraj v tok in svoj šest konjski motorček zagnati na maksimum, da me ne odnese s tokom v smeri Libije. No, do Libije najbrž ne bi prišel, tok je že po nekaj sto metrih precej opešan.

Sredi noči bova torej zaplula na severno polovico preliva med Evojo in celino.

danés smo kar hitro jadráli

tudi metuljčkali smo

svetilnik pri vhodu v kanal

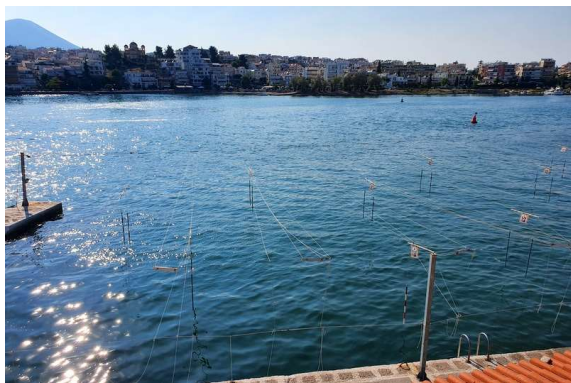
riva na drugi strani mostu

pogled na most, ki se bo odprl ponoči

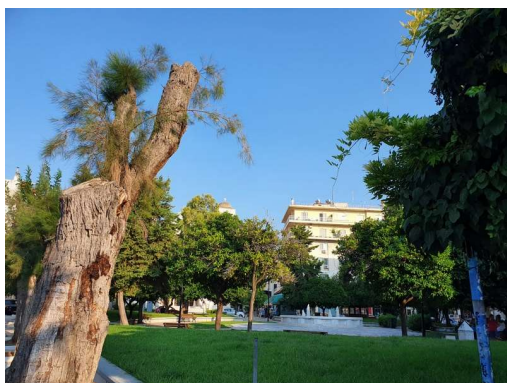
za kajakaše odličen teren

kajakaši imajo celo svoj poligon v morju

kipi na strehi muzeja

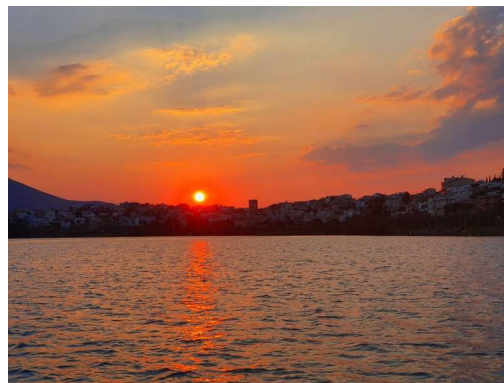
celo nekaj parkov imajo in zelenico so pozno popoldne zalivali!

hobotnice z zelo dolgimi lovkami ... kdo bi vedel koliko porcij naredijo iz ene lovke?

sidrišče pred mostom; spodaj se vidi kako močan je tok

za naju še ne bo kalinihta.... morava priti prej na drugo stran mostu

2. avgust 2022, torek

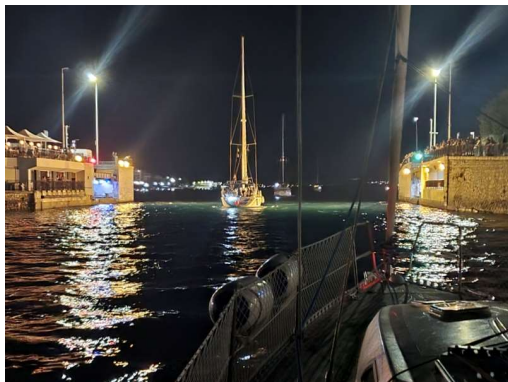
Halkis - Kavos, Evoia

Ne samo Gugl, še semafor pri mostu ni vseveden. Četrť pred enajsto zvečer nas lepo po vrsti pokličejo, naj se pripravimo, ker se bo most odprl in-ej-fju-minits. Promet po cesti preko mostu še vedno nemoteno poteka in itak je potrebno počakati, da se skozi najprej zapeljejo tisti s severa. Ampak, (skoraj) vsi se kot iz topa odsidrajo in začnejo krožiti. Midva počakava do enajstih, eni še malo dlje. Prezgodaj. Most se je odprl s skoraj polurno zamudo. Potem nas kličejo, da gremo skozi. No, pokličejo dva prva in potem se naveličajo. Grki, pač. Ampak. V skupini jadrnic, ki že nekaj časa krožijo, so tudi Angleži. In ti se razburijo v stilu "če je vojna, je vojna za vse". Po VHF nakurijo port kapitana, češ, kaj se pa gre. In revežu ni preostalo nič drugega, kot da kliče še vse ostale (ki smo se morali javljati). Rezultat ni izostal. Šli smo pač skozi. Tudi, če nas ne bi klicali, bi šli skozi. Račke. Štirje imamo AIS in, zanimivo, mi štirje nadaljujemo plovbo do Politike, ostali se vežejo na severno rivo tik pod otroški ringešpil in nepregledno množico sprehajalcev ter tavernic. Hja, okusi, kako preživeti mirno noč, so pač različni. Pa še to: ponoči pri Politiki greva midva sidrati direktno na waypoint od Male, ostali na waypoint od Maris Stelle.

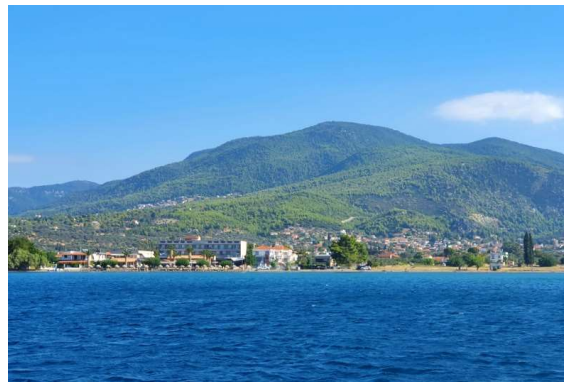
Veter je, vetra ni. Digitalno. Ali je 0-1 Bf ali 4-5 Bf. Drugega veter na tem koncu očitno ne pozna. Torej, ali lepo jadrava ali pa lepo motorirava. Simpl. Ker ravno motorirava, mimo Loutre Aidipsos, se tudi ustaviva. In skopava. V termalni vodi (kot, da morje že tako ali tako ni dovolj toplo!). Vredno je bilo postanka, za katerega inspiracijo je zaslužna Lara. Toplice v Grčiji so tipično kup razvalin, tukaj je drugače. Zdraviliški hotel je lep. Star in renoviran. Tak, z dušo. Nekaj podobnega, kot je Kempinski v Portorožu. Kakorkoli, slap vroče vode direktno v morje je celo mene premamil, da sem z barke odplaval pod ta slap. Pa nisem dolgo zdržal pod njim. Vroč je!

Sidrana sva po jadransko, v pesek in travo. Pri 1500 obratih sidro ne drži več. No, za pol ure v čisti bonaci bo že. Prostora za pošteno sidranje tako rekoč ni, primernih globin je samo za barko ali dve, dvesto metrov od obale je globina že sto metrov.

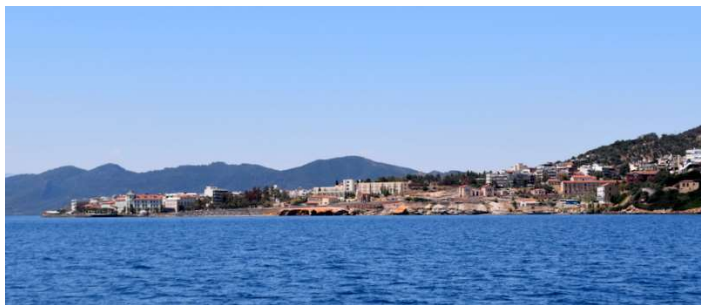
Po kopanju zato nadaljujeva dalje. Dvigneva jadra in odjadrava pod rt Kavos, kjer bova prespala in jutri nadaljevala plovbo proti Vološkem zalivu. Upam, da tam ni meduz. Danes sva jih letos prvič videla. In to ne malo! Pred spanjem le še zakuriva in tako zaključiva dan.

četica koraka skozi odprt Halkiški most

Politika

Loutra Aidipsos

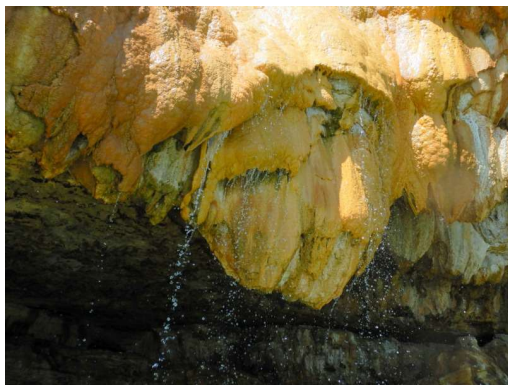
pretirane gneče v toplicah ni

vsaj nekaj pod vodo za spremembo....

voda, ki teče po skalah v morje je zelo vroča, težko stojiš pod njo

čudovite skale

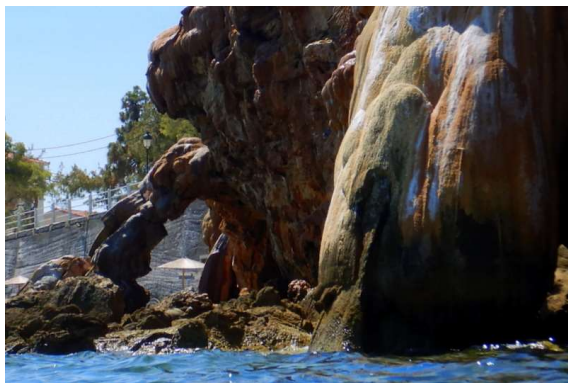
še lepši kapniki

urejene plaže

termalni hotel, od zunaj videti renoviran, urejen

naravni kamniti lok

še zadnji pogled na Loutro vredno postanka

3. avgust 2022, sreda

Kavos, Evoia - Marios

Pred dnevi sem ponovno vključil neverjetnostni pogon. Ko je bil še Jan pri nama in je števec nafte pokazal nič litrov, sem preklopil na polni tank. Zihr je zihr - da ne zmanjka goriva sredi pristajanja. Pred nekaj dnevi sem tako za plovbo sredi morja preklopil nazaj na prazen tank in od takrat sva v brezvetrju plula brez uporabe energije iz fosilnih goriv. Neverjetnostno, torej. No, danes se je neverjetnostno kvantno stanje spremenilo v verjetnostno in Mala se je nehala premikati po načelu perpetuum mobile. Pa ne za dolgo. Kmalu sva se priklopila na ekološko gorivo z oznako F3S50 in kasneje na F4S110. Hitrost je bila temu primerno višja, zvočni odtis na okolje pa nižji. Vmes je bilo sicer potrebno dvakrat prilagoditi nekaj parametrov motorja, a nič strašnega. Kakorkoli, za sidranje se parametri motorja spet spremenijo. Nastaviva jih na neekološko gorivo.

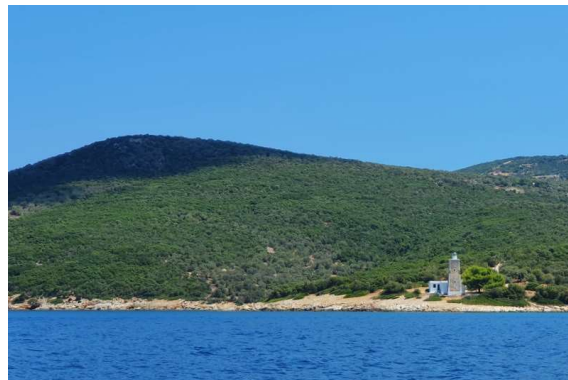
Sidrava se v zalivu nasproti otočka Trikeri v Vološkem zalivu. Skok v toplo morje brez meduz in kmalu zatem se nama pridružijo znanci iz domovine. Eno pivo ni nobeno, saj poznamo to. Pa še moj dohtar bo zadovoljen z mano. Tako mi je svetoval: eno pivo je škodljivo za zdravje, veliko piva je pa zdravilno (s podnapisom, za ledvične klamne).

In tako sva našla Elysion, po starogrško Elysium, Elizij po naše. Ni nama bilo potrebno pluti na zahod, na konec sveta in ni nama bilo potrebno imeti kovancev v očeh za brodnika, ni bilo potrebno prečkati reke Styx v Had, niti nisva heroja, ne v sorodu z bogovi (sva le v zaščiti pod okriljem Moane). In sploh nama ni bilo potrebno umreti, da bi zagledala Elysium. V skladu s Heziodom, to zmorejo le bogovi. Ampak, midva sva Elysium samo ugledala, Nataša, Jure, Nija in Živa so pa že tam. Živi, jasno. So morda oni bogovi? Sta tudi njihova kužka (ki sta se predstavila kot hov-hov in hov-hov) božanstvi? So stari Egipčani po njunem videzu kreirali Anubisa? Kdo ve, kdo bi to razumel. Zapleteno...

Manj zapleteno je po pivu nadaljevati z vinom (vmes je bilo plavanje ob floating table in potem še večerja, seveda).

vasica na hribu in pristanišče pod njo na Evoi

svetilnik na Evoia

Elysion se sidra

končno zelo toplo morje; v morju se prileže hladno pivo

4. avgust 2022, četrtek

Marios

Če je nezapleteno soočanje z vinom, je pa zapleteno soočanje z Elizijo. Dobesedno zapleteno. Zjutraj sta zapleteni naši verigi. Kako izgleda, če se sidramo oboji, se potem med seboj povežemo zaradi lažjega prehajanja bogov, ki potujejo na in iz Elizije ter ponoči dočakamo vetrček, ki nas zavrti okoli navpične osi (to je tista, ki je vzporedna z jamboroma, je bilo popolnoma jasno šele zjutraj. Po novem imamo dve možnosti. Ali da počakamo vetrček, ki nas bo odpletel (menda bo pihal ustrezen veter nekje do konca septembra letos) ali pa da odplujemo častni krog eden okoli drugega v nasprotni smeri pihanja vetra. Ampak. Z rešitvijo te enačbe se bomo ukvarjali jutri. Avrio. In vsekakor samo po principu siga-siga.

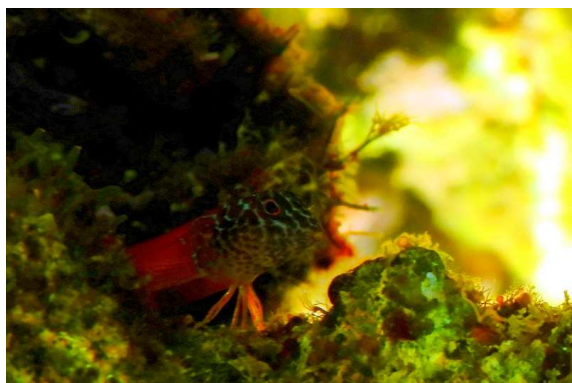
Na Mali je dan minil delovno, na Elysionu sestankovalno. Živel internet, živel cyber space! V vmesnih pavzah nastopamo kot ponosni kopalci. Pri 27-28 stopinjah Celzija, kolikor jih premore morska voda v tem zalivu, to niti ni bilo prav zahtevno. In ni pretirano zahtevna niti uporaba floating table.

Zvečer pa, no, zvečer je na sporedu večerja iznad žgare in pijača iz steklenih embalaž. Kaj bi to lahko bilo, naj bo prepuščeno domišljiji...

končno malce daljše snorkljanje brez strahu pred vnetjem mehurja; v zalivu zaenkrat še vedno sami

zvedava babica

ker ni nobenega vetra, smo kar zvezani skupaj

zaliv je kar obraščen; zjutraj je bila v zalivu cela čreda koz

5. avgust 2022, petek

Marios - Palio Trikeri

Danes ni vetra. Ob jutranji kavici opoldne premišljujemo, kam bi se premaknili. Vse je tako daleč. Najbližja tavernica je v zalivu, miljo oddaljenem, najbližja trgovina je oddaljena celih 5 milj. Prenaporno. In če gremo v trgovino, bo potrebno še kuhati. Ne, ne zmoremo več tega, res nismo več stari 20 let. Takrat nam premik za 5 milj res še ni bil naporen.

Ampak. Najprej kopanje. Z bistro glavo se lažje razmišlja. In potem odmotavanje verig, ker sta skupaj zvezani barki ponoči (te ali prejšnji, kdo bi vedel) naredili en krog. In to je običajno 360 stopinj. Običajno. Če zanemarimo ukrivljenost prostor časa. In temperaturo morja. Če bi upošteval še 28 stopinj, kot jih ima morje, bi bil rezultat čisto drugačen. Kakorkoli, odmotavanje verig je perfektno uspelo in Elysion se lahko odpelje novim zmagam naproti. Mala pač ne. Ne še. Pol posadke je pod vodo in pol posadke se res kar ne pusti v nekem zalivu na drugem koncu sveta.

Ima pa Mala lastnost, da zna zamotati verigo tudi brez Elysiona. Ali kogarkoli drugega. In to svojo sposobnost razkaže celemu svetu, ko se je bilo potrebno sidrati. Sidro se še ni uspelo dotakniti dna, ko je v sidrniku nastala cela kepa verige. Kar nekaj časa je trajalo, da sem jo razmotal. Poleg te neobičajne zadeve, jih je bilo še nekaj. Recimo, Mala je svoj tenderček med premikom vlekla za sabo, z dolgo vrvjo sva se vezala na obalo, in še kaj. Lepo. Da ni dolgočasno.

Po zunanjem in notranjem ohlajanju, je na sporedu sprehod do tavernice v vasici. In po večerji sprehod od tavernice v vasici nazaj domov. Običajno.

preden smo zapustili zaliv Marios, sem si vzela dobro uro časa za podvodni svet

v tem vološkem zalivu je ogromno teh joškic :) no ja, rdeča morska vetrnica lovke odpre le ob plimi

morska pomaranča

bodičasta morska zvezda

skrita pod skalo

morska vetrnica

ko sem se vračala proti Mali, sem videla, da je Elysion že zapustila sidrišče

na Trikeri vsi vezani na obalo

levo Trikeri

zvečer se je na pomol privezalo kar nekaj jadrnic

sveža zelenjava pred oštarijo

lučica Trikeri

6. avgust 2022, sobota

Palio Trikeri - Amaliapolis

Tokrat se nismo zapletli z verigo v Eliziju. Bili smo močno priheftani na obalo. Mala in Elysion. In Mala je bila le za debelino fenderja stran od Elizija. Skoraj sva bila že tam.

Ampak. Sredi dneva se zgodi nekaj neverjetnega (kar pa za čudo ni povezano z neverjetnostnim pogonom). Če je do sedaj veljalo, da je Elizij na zahodnem koncu sveta, to sigurno ne drži več. Na zahod je odplula Mala in ko je priplula na skrajni zahodni konec lokalnega morja (lokalno morje je tisto morje, ki ne obsega vojaškega dela z napisom "Navigation prohibited"), tam ni našla Elizija. Enostavno, ni ga bilo. Moj neskončno pametni telefon mi razloži paradoks. Elizij je po novem na južnem koncu sveta. Vsaj relativno glede na naju.

Popoldan oddingirava v šoping. Že kar nekaj časa nisva bila in počasi nama je začelo zmanjkovati svežih stvari. In ko sva že na obali, bi se lahko najprej usedla na eno švoh kafe. In ker že sediva, bi lahko še nekaj pomezila. In ko že meziva, bi lahko tudi kaj konkretnega povečerjala. In le zakaj bi potem hodila v trgovino?

No, na srečo se nisva držala prej opisanega scenarija kot pijan plot. Z malo korekcijo je bil čisto v redu. Najprej sva kupovala in nato tavernirala. Mala ima po novem zalogo zelenjave vsaj za naslednji teden. Še posebej ob upoštevanju distribucije med mesom in zelenjavo na najinem jedilniku.

Mala in Elysion skupaj zvezani in vezani na obalo

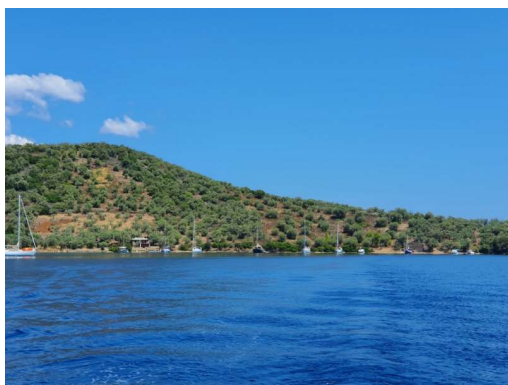
pred odhodom na drugo sidrišče pa še za dobro uro pod vodo

kdo/kaj vse se obeša na spužvo, ki raste

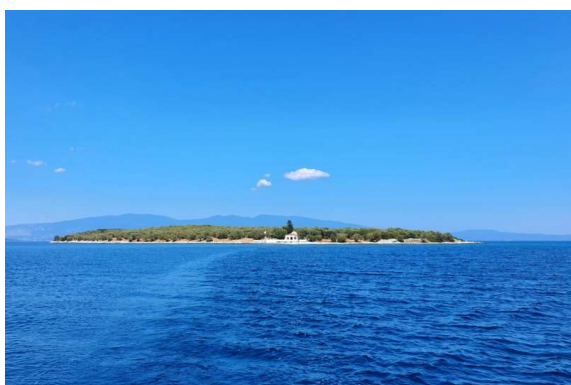
hitim do Male, da se še poslovim od posadke Elysion

*kar dosti nas je bilo privezanih na obalo v tem zalivu
Trikeri*

vasica v Trikeri kjer smo včeraj večerjali

otoček s cerkvijo pred Amaliapolisom

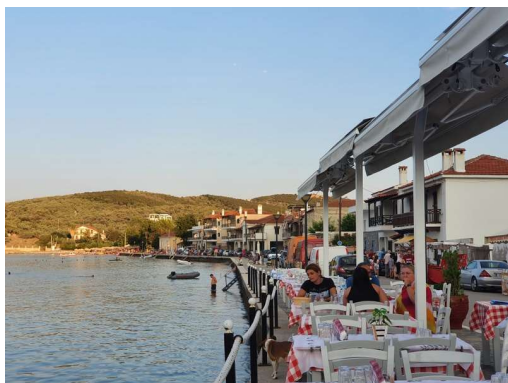
polno ljudi na plaži Amaliapolisa

Mala na sidru pred Amaliapolisom

po nakupih pa kočerja; gavrosi pečeni v pečici z nekaj paprike; bistveno boljše kot ocvrte

na rivi nekaj gosiln, kafičev, urejene stopnice za vstop v morje

kalinihta iz Amaliapolisa

7. avgust 2022, nedelja

Amaliapolis - Ag. Georgious

Spanje je bilo popolnoma mirno, a vroče. Ko gledam vremensko napoved za noč in jutri, bo v različnih delih Vološkega zaliva pihalo iz različnih smeri. To si prevedem, kot posledico lokalnih vetrov, ki nikoli niso posebej močni. Upam, da prav razumem.

Zato se odpraviva v enega od zalivov na severu. Tam še nisva bila. Štiri zalivčke prevoziva, nikjer nama ni najbolj všeč (nekje je globina prevelika, nekje je premalo prostora, nekje dno ni v redu) in na koncu se sidrava v zadnjem zalivu pred morjem z imenom Navigation prohibited. Tudi ta nama ni najbolj všeč, dno je blatno, poraslo z redko travo in temu primerno je voda kalna. Čeprav vidiva barke, ki plujejo v prepovedani coni in celo v Rodovi bibliji piše, da je to prepovedano področje samo v teoriji, nočem kršiti predpisov, če ni nekega jasnega vzroka za to. Danes ga ne vidim.

Popoldan počivava, osem milj dolga plovba je za najina leta res že zelo naporna. Vesna pripravi kosilo po dieti. Meso in zelenjava. Sama zdrava hrana, nič krompirja, nič paste, nič kruha. Verjetno bova ravno zaradi današnje prehrane živela vse do smrti.

V morje se nisva odpravila. Kombinacija trave in blata naju ne premami. Povrhu sva v morju videla polivinilasto vrečko. Bljak! Jutri se prestaviva drugam in tam skočiva v morje.

Paralia Ag.Gerogious

bolj malo plovil v tem zalivu

pogled na levo stran zaliva Ag.Georgiousa ni ravno čudovit

*žal preveč trave po tleh, da bi me privabilo snorkljanje....
bo pa jutri ... avrio*

8. avgust 2022, ponedeljek

Ag. Georgious - Nies

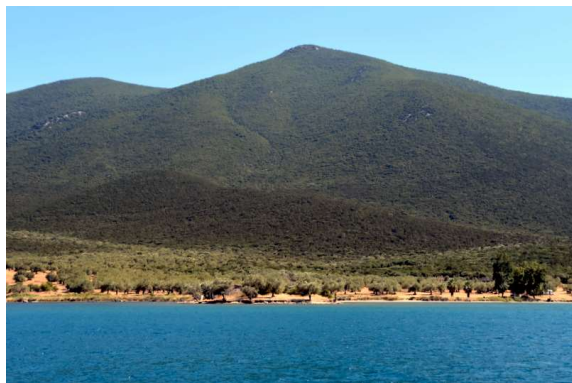
Spala sva dobro, bilo je pa spet vroče, tako da so blagemu nočnemu vetru nesebično pomagali ventilatorji in vzdrževali znosno klimo na Mali. Ker sem se bal, da sva se sidrala v travo in bo sidro popustilo, ko se bo ponoči veter obrnil, sem vklopil sidrni alarm. Mislim, da prvič letos. Pa ne bi bilo potrebe. Ko sva sidro izvlekla sva videla, da sva bila sidrana v blatnem pesku. Saj, tako je pokazal tudi sonar, le preveriti ga ni bilo moč v naravi - morje je bilo preveč kalno.

Če sva včeraj lepo jadrala z vetrom, danes spet lepo jadrava z vetrom. Včeraj na sever, danes na jug. Vmes sva počakala, da se je veter obrnil. Simpl.

Ker nama počasi zmanjkuje pitne vode in ker nič ne kaže, da bova kmalu srečala mehanika, da mi sestavi generator v motorju, sva se odločila, da bova na pomoč poklicala handyja. V izogib neljubim presenečenjem sem se odločil, da preverim, če vse skupaj deluje in če je bil watermaker dobro konzerviran. Vse zvežem, kot je treba, pa ne dela. A-joj! Spet je zobe pokazal Malin Al.

Pa pol barke razkopljem in po krepki uri nerazumljivih meritev najdem napako. Zagrešil sem jo, ko sem ob prihodu iskal vzrok, zakaj se izklaplja FIT. No, to je sedaj rešeno, vodo bova lahko delala, ko bova kje sama v zalivu, da ne bova s hrupom motila okolice.

Sledi skok v vodo, da sperem znoj s telesa in potem skok v dingija, da se pripeljeva na obalo. Sprehod do Branka in Ladke, ki sta s kamperjem v Niesu. Že lani smo se tukaj srečali. Pa se spravimo v senco in klepetamo. Veliko si lahko povemo, podobno življenje imamo, ona dva na kopnem, midva na morju. Večino leta. Nekaj malega sta tudi v Sv. Juriju ob Ščavnici. Le ena razlika je. Ona dva sta že v penziji...

pa smo spet v zalivu Nies

samo še ena jadrnica je zraven naju sidrana

naša znanca iz Sv.Jurija ob Ščavnici potujeta naokoli z avtodomom

9. avgust 2022, torek

Nies

Sosedje Francozi se zjutraj odsidrajo in odjadrajo. Brez uporabe motorja. Res, da so za prvih deset metrov potrebovali deset minut, ampak potem, ko jim je glavno jadro prijelo v res lahнем vetru in so dvignili še prednje jadro, so lepo jadrili dalje. Bravo! Midva danes še ne greva dalje, ne na jadra na motor. Neverjetnostni pogon bo še en dan počival.

Ne bo pa počival naš agregat. Ker sva sama v prostranem zalivu in nikogar ne motiva, se spraviva narediti pitno vodo. No, tak je bil načrt. Realizacija je, vsaj na začetku, malo šepala. Za novo vodo, bomo imeli nove filtre, se odločiva. In jih zamenjam. Ampak. Potem ni več proizvodnje vode. Pa se spravim pregledat vso vodovodno lajtungo. Vse je v redu, vse je suho kot poper. Čeprav se ne sliši zahtevno, to pomeni praznjenje in plezanje v spoiler in globoki locker ter premikanje stene v kopalnici. Ena ura časa in za nekaj pivc švica. Potem potegnem še zadnje železo iz ognja. Izdelovalca vode zaženem še enkrat in, glej ga čudo, po nekaj dolgih sekundah dela, kot da nikoli ni bilo nič narobe. V pumpo je očitno prišel zrak, ko sem menjaval filtre. Ah-ja...

Vesna gre za dve uri pod vodo in spet je razočarana v tem zalivu. Jutri bi rada snorkljala kje druge. In potem na obalo in na kosilo. In pivo. Pridružita se nama še Branko in Ladka in kramljamo. In sonce gre k počitku. In luna prileze na nebo. In tik pred popolno temo se le skobacava v dingi in odpeljeva domov.

Mala v družbi francoske jadrnice

oljke vsaj malo sence naredijo avtodomom in šotorom

Nies je sicer simpatični zaliv, a pod vodo ena žalost; ogromno trave

... in ogromno steljke podine

...jajčeca čokatega voleka kar dosti je bilo tudi tega

ogromno voščenih vetrnic

ostriga

ogromno rakcev si je našlo dom v polžji lupini

voščena vetrnica v družbi ...

žagasta kozica dobro sliši nizke frekvence

veliki vtičnjaki - vse skale so bile polne njih

kalinihta

10. avgust 2022, sreda

Nies - Petraki

Moj predlog, da ostanemo še kak dan v tem zalivu, je bil preglasovan z večino glasov vseh članov posadke Male. Čeprav je bil izid zelo tesen, 50% proti 50%, sem pogorel na celi črti. V primeru izenačenega glasovanja namreč prevlada glas najpomembnejše osebe na ladji. To je vedno in povsod ladijski kuhar. In ve se, kako se glasovanja vedno izidejo na Mali.

Izplujeva in takoj za ovinkom dvignem jadra. Prvič. Potem sem jih še štirikrat. Iščeva namreč zaliv, primeren za snorklarijo, ki ni preglobok za sidranje v mivko, ki je brez vala, s kristalno čisto vodo in brez drugih plovil ter senčnikov na obali. In s 4G signalom! Ni enostavna naloga, še posebej, ker vsi zalivi, kjer sva že bila, odpadejo. In teh ni ravno malo. Za povrhu se rabote lotiva na jadra. Saj, zato sem jih pa tolikokrat pospravil in spet dvignil. Zalivi, potem, ko sva se namestila na pozicijo za sidranje niso več izgledali božansko. Pa sva spet dvignila jadra in iskala naslednjega. Le enkrat sem prekršil pravilo in sva si brez dvigovanja jader ogledala sedem zalivčkov in eno lučico na razdalji dveh milj. Vsake četrto milje pospraviti in spet dvigniti jadra, se mi je pa res zdelo malo preveč asketsko. Ekologija gor ali dol!

Ko sva bila najnižje po vetru, na dnu zaliva Trikeri, je moj predlog le dobil soglasje ladijskega kuharja. Vendar to v tem trenutku ni bilo več pomembno. Ko se je ladijski kuhar strinjal z mano, je bil izid glasovanja itak 100% proti 0%. Odorcala sva v Petraki, zalivček, kjer sva že bila. Tam je lepa voda ter je od Miline oddaljen manj kot miljo. Prvo je pomembno, ker so v zalivu pečine in jame za snorklanje, drugo pa, ker bova jutri dopoldan lahko odplula v šoping. In potem popoldan z vetrom nekam na zahod. Upam, da bova imela jutri boljši izkoristek smeri. Današnja razdalja je bila 14 milj, preplula sva jih pa 32.

Kakorkoli, ladijski kuhar se je takoj po sidranju odpravil pod vodo. Za spremembo je bilo tokrat lepo. Večerja je bila v drugem planu.

Kottes, nekaj hišk, dve oštariji, pomol, vendar ni primerne sidrišča

na Kottesu je oštir takoj prišel na pomol, da bi naju privezal

Petraki, kjer sva bila že lani

do noči so ljudje na plaži Petraki

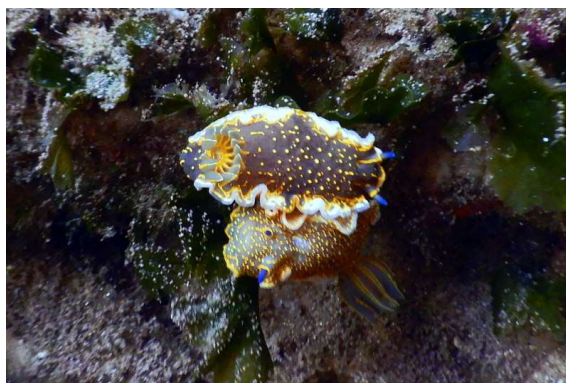
hm, 10cm ribice lovi s puško?

v Petrakiju je zelo barvito; po spominu najboljši konec v Vološkem zalivu za snorkljanje; na fotki : Rdeči kozolnjak

živo vijolični jež tik pod gladino

dva gološkrgarja, en na drugem ... hm ...pridem pol ure kasneje pogledati in še vedno en na drugem hm...

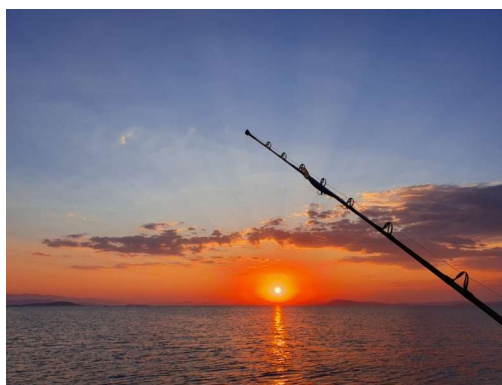
skorjasti koralnjak rumeni zoantar

eni so si pa dali dela in zlagali velike kamne na kup

del zaliva v Petraki

kalinihta ... aja, danes kapitan namočil palico v morje, ker je bilo ogromno ptičev.... no, za večerjo niso bile ribe ampak lignji v vinski omaki s sladkim krompirjem

11. avgust 2022, četrtek

Petraki - Trakhili

Danes je na sporedu šoping. Takoj zjutraj, preden se naredi veter in zoprn val za dingi, se premakneva pred luko Milina. Nikoli še nisva bila tukaj in logično se nama zdi, da se vse dogaja okoli luke. In cerkve. Vendar. Kar je logično, ni nujno tudi pravilno. Sploh ne na južnem Balkanu. Najprej plezava na pomol, ker v luki niso predvideli majhnih čolničev, potem hodiva ob rivi. In hodiva. In hodiva. Ko končno zagledava trgovino, sva že bliže najinemu včerajšnjemu sidrišču, kot današnjemu. Ko pridem do lekarne, je do včerajšnjega sidrišča le še nekaj sto metrov. Ah, ja... Precej bolje bi bilo, ko bi se z dingijem zapeljala na ta konec (razpotegnjene) vasice, kot pa da sva vse skupaj prepešačila. Z dvema težkima vrečama in nahrbtnikom.

Po obveznem frapeju in bureku se odsidrava in lepo počasi z vetrom odjadrava v zaliv za rtom Trakhili. Tu še nisva bila in sredi dneva sva sama. Točneje, prva, sic! Lepo turkizno morje vabi k plavanju pod vodo. Pa greva. Oba. In potem na popoldansko roštiljado.

In popoldne se začne hafen kino. Dva zaliva sta pol milje narazen in oba sta enako dobra v današnjem vremenu. Midva sva pač zavila v enega. Nadaljevanje je tako, kot v primeru dveh sosednjih gostiln. Vsi so zavili za nama. Čoporativno. Še več. Midva, kot prva, sva se sidrala točno na sredi zaliva, naslednji pač na eni strani. Vsi ostali so zdrenjali okoli njega in pol zaliva je ostalo praznega. Na višku nas je skoraj deset.

Preko noči ostanejo štirje čarteristi in midva. In eden med njimi se nameni presidrati bliže k nama. Tako blizu naju, da se skoraj zaletijo. Pa jih Vesna strumno nažene v prazno polovico zaliva. Skiper jo resno vpraša, če je to varno, če ni morda preplitvo ali pa iz morskih globin preti kakšna druga nevarnost. Moby Dick, morda? Francozi so. Izbrali so pa italijansko taktiko sidranja. Eden gre z masko v vodo in kaže, kam naj vržejo sidro. Ker skiper v popolnosti ne zadane točke, ki si jo je plavalec (no, plavalka, najstarejša hči, se mi zdi) zamislil, dobi ostav. Ostav, brez pardona! Ponovi vajo zdaj! Velikokrat. Neštevno mnogo krat. Začeli so ob sedmih zvečer, končali po osmi, ko se ni nič več videlo in torej plavalec ni mogel več vedeti, ali je skiper pozicijo falil za 30 cm ali 27 cm. Sidrani so pa itak s premalo verige, v travo in brez zategovanja. Na srečo bo noč mirna noč. Saj jih razumem, učijo se. Vsi smo se enkrat učili in nekateri smo celo poslušali nasvete izkušenejših. Ampak, zakaj to počnejo ravno okoli naju?

zaliv Trakhili - na začetku je lepo kazalo, da bomo sami v zalivu

če bi imeli mrežo, bi imeli danes za kočerjo girice, tako pa BBQ z mesom

polivinil pod vodo ... ah ja ...

...rakom je treba malo nagajati

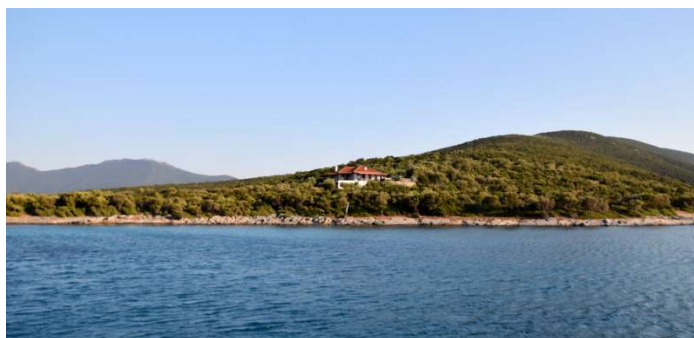
pod kamnom sta bila brizgač in morska zvezda skupaj, ko sem pa kamen dvignila, sta vsak na svojo stran hitela

voleka sem prekucnila in se je kar hitro nazaj postavil

točno pred nami se sidra izletniška barka; no, k sreči le za dve uri

ena sama hiša v zalivu one house bay

v zalivu ni plaže, sama skala....

iz lepega osamljenega zaliv je kar naenkrat nastala gužva

še dobro, da se je ena barka premaknila na našo drugo stran ...

za lahko noč pa še en cevkar; sem videla danes tudi skata, samo mi fotka ni uspela :(

12. avgust 2022, petek

Trakhili - Andriami

Ko se še pred zoro zbudim, nas je v zalivu več kot sinoči. Ob polnoči nas je bilo pet, ob šestih zjutraj pa šest. Pa sem mislil, da se midva veliko premikava (Lee naju je na Maskarenih preimenoval v Speedy Gonzales). Saj morda se, ampak, ne ponoči, če je le možno. Očitno je očka charterist hotel pokazati družinici charteristov, kaj zmore. Pa ni bilo dolgo časa v zalivu šest plovil, midva sva izplula še pred deveto zjutraj. Cilj: Orient.

Ustaviva se v zalivu Andriami, dobro zaščitenem zalivu, a z dnem, ki ne drži sidra. Našega. Trikrat sva metala in na koncu si nisem upal testirati z več kot dva tisoč obrati. Za nocoj bo v redu, računam. Ponoči imamo napovedano (skoraj) bonaco.

Sledi plavanje in potem priplujejo v zaliv znanci. No, sedaj pa res nič več ne razumem. Legende pravijo, da je Elizij na zahodnem koncu sveta. Midva plujeva proti vzhodu in spet sva pred Elizijem. Neverjetno. In sploh nisva plula na neverjetnostni pogon, ampak na diesel. Ali je to mogoče zato, ker je Zemlja okrogla? Ali je Elizij prišel naokoli v nekaj dneh? Se torej Elizij premika? Hmmm... enigma.

Kakorkoli, popoldan mine v kokpitu Elysiona, kjer veselo klepetamo, se igramo z Zoe in pluckamo pijačko. Kaj dosti ni za dodati.

med plovbo jadrnice z nestandardnimi jadri; po dolgem času vidiva spet parasail

nasproti našega zaliva je kamnolom, kot kaže marmor

naš zaliv Adriami

v zalivu, kot kaže, so le vikendi

voda je v tem zalivu kar kalna (če snorkljaš), po tleh je očitno neka mivka, ki se ves čas dviguje

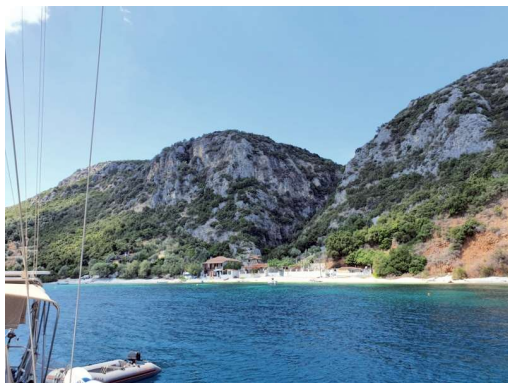
žilnata spužva

Elysion se je vezala na obalo

toliko kraljičin na kupu pa že dolgo nisem videla

Mala sidrana pred prodnato plažo

rjava alga

13. avgust 2022, sobota

Andriami - Kira Panagia, Pelagos

Ponoči se je veter obrnil in sosed, ki je bil prej krepkih 50 m stran, je prišel na dva metra, točno pred nas. Ali mu je popustilo sidro ali ima neskončno dolgo verigo (midva sva je spustila 40 m) ali pa kaj tretjega. Ni več pomembno, ob zori se odsidrava tako, da z motorjem zavijeva mimo njega in potem dvigneva sidro.

Dve tretjini poti jadrava, potem motorirava. Najprej je rahel krmni veter, potem prijeten bočni in nazadnje ga ni skoraj nič več. Če ne bi bilo vala, ki je ostal od prej, bi se dalo počasi jadrati dalje, tako je pa toliko rolanja in jadra tako trpijo, da jih pospravim in prižgem motor.

Zaliv Kira Panagia na istoimenskem otoku je sicer lep, dno drži dobro, zaščiten je pred meltemijem in večino ostalih vetrov. Ni pa zaščiten pred gužvo. Must see. Danes je izmena čarteristov in samo predstavljam si lahko, kako je druge dni v tednu. Nekaj časa iščeva primerno mesto za sidranje, pa naju vsi grdo gledajo. Na koncu se nekam zrineva, pa smo morda preblizu sosedov. Sosed bo dal štrik na obalo, pove. In meni ne preostane nič drugega, kot da ga dam še sam. Ali pa se preselim kam drugam. Četrtrič v zgodovini Male to delam in na koncu sem kar ponosen sam nase. V idealnih pogojih, ko je rahel vetrič barko lepo držal v pravi smeri do obale (to, kar sicer počne skiper z motorjem in bow thrusterjem), dam dingija v vodo, iz lockerja potegnem dva štrika, ju seštukam, vržem v dingi in se z njim odpeljem na obalo. Štrik privežem na prvo skalo, se potegnem nazaj na Malo in štrik našponam. Voila! Mislim, da vse skupaj ni trajalo niti dve ali tri minute. Še Elysion, ki sem jo včeraj opazoval in se ji čudil, je porabila več časa. Vseeno pa upam, da mi takega privezovanja ne bo potrebno več ponavljati. Nije-to-lagano-engleski-a-kamoli-džentelmenski.

Jaz se potem skopam, Vesna po pripravi malice direktno pod vodo. Morje je tukaj malo hladnejše, kot v Vološkem zalivu, ima pa še vedno prijetnih 25-26 stopinj. A pod vodo ni nič. To je bilo tudi za pričakovati v tako obleganem zalivu.

Vreme je precej nestabilno in vremenske napovedi se spreminjajo iz ure v uro in od modela do modela. Jutri bova tako izplula brez zadnje napovedi (ki pa itak verjetno ne bi držala) in se usmerila proti Ag. Eustratiosu, najbližjem otoku na glavni poti meltemija. Kadar piha. Jutri naj ne bi. Tja jadranci množično ne zahajajo, v luki je prostora le za pet jadrnic. Kadar je prostor...

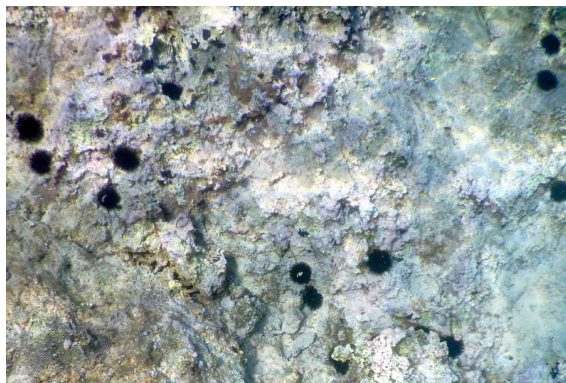
gužva v zalivu Pelagosa

zelo veliko vrvi po skalah visi (verjetno odrezane), ta ima celo kamen zavezan

Mala v družbi čarteristov, lastniških skoraj ni bilo

pod vodo ena sama žalost; no kakor za koga: za ljubitelje uživanja ježev, je tukaj raj

spužva se je naselila na živo školjko (se je odpirala!)

14. avgust 2022, nedelja

Kira Panagia, Pelagos - Evgati, Limnos

Kadar meltemi vleče, je na tem delu Egejskega morja živo. Danes ni živo. Ni meltemija. No, tudi kakršnega koli drugega vetra ni. Morje je kot olje. Vesna slušbuje, jaz berem. In delava vodo. Idealna prilika je za to, morje je mirno, prenosnega generatorja se pa tudi ne sliši, je hrup motorja močnejši. Vse bolj premišlujem, če je sploh smiselno, da popravljam generator na motorju in zato plačujem majstore, ki lahko še kaj pokvarijo. Ne diraj lava dok spava. No, bomo videli. Sva pa spotoma videla meter in pol velikega blue marlina, ki je skočil iz vode tik pred Malo. Dvakrat. Lepo bi bilo fileje te pošteno velike ribe speči na žaru. A kaj, ko je pri nas lovopust.

Plan je bil, da pristaneva na Ag. Eustratiosu. Ob štirih popoldan sva v luki, kjer je na notranji strani pomola prostora za tri in na zunanji strani za dve jadrnici. Notri so štiri (v kot sta se stlačili dve s kljunom naprej - ej, če pihne, bo kažin!), zunaj je ena motornjača v nekaj štukov (in temu primerno dolga) in zaseda oba jadrniška priveza. In ena barka je na sidru pred luko. Za naju ni prostora. Alternativa, zalivi v okolici, odpade. Primerni so za meltemi, ne pa za severozahodnik in možne nevihte, kot kaže današnja napoved. Če bo držala.

Ne bova testirala vremenske napovedi, raje se premakneva nekam drugam. Najbližji otok je Limnos, 20 milj proti severu. Nekaj uric in bova tam. Še pred nočjo. Dober severozahodni veter 3-4 Bf se je naredil in drugo današnjo etapo zelo lepo prejadra. Vsaj nekaj! Ob osmih zvečer sva sidrana na prostranem sidrišču na južnem delu otoka. Sama sva, čeprav je prostora ogromno. Ravno obratno, kot sinoči...

morje kot olje, šele popoldne sva uspela jadрати

cerkvena pred Ag.Eustratiosu

osamljena drevesa

motornjača je zasedla cel pomol, tako nama ni preostalo drugega kot, da odplujeva naprej

nobene nove poslikave od zadnjega obiska na Ag.Eustratiosu niso naredili

najin zaliv v Evgati, Limnos

dve ločeni plaži sta bili, na vsaki drugačna glasba; k sreči ponehala ob mraku

.... visoki hribi

15. avgust 2022, ponedeljek

Evgati, Limnos - Sigri, Lesvos

Moana skrbi za naju. Nevihte, ki so očedile vlage večji del severnega Egejskega morja, so naju obšle. Še več, zaokrožile so okoli Limnosa (okoli in okoli se je vrtelo jedro in razsvetljevalo nebo) in naju pustile na miru. Na Malo je šele proti jutru v popolni bonaci padlo nekaj kapljic. Postopek razsoljevanja je tako prestavljen v svetlo prihodnost. Svetlo zato, ker v naslednjih desetih dneh ni predvidenih oblakov in bodo dnevi svetli. Je pa predviden postanek v marini zaradi klir-in procedure. Tam bo deževalo iz cevi.

Nekaj malega dopoldan jadrava, večino dneva motorirava. Za povrhu imava zoprni val, ki se vali nekje od severa in naju rola. Plujeva še skozi množico ladij na relaciji Črno morje - ostali svet, ki naredijo še dodatno valovanje. Skratka, plovba ni za v spomin.

V Sigriju je gužva. Relativna. Za jadranske pojme je sidrišče skoraj prazno, za moje pojme pa nabito polno. Osem nas je in med barkami je manj kot sto metrov. A za danes bo že, vreme je mirno. Skok v morje je po pričakovanju mrzel. Črno morje teče skozi Dardanele v Egejsko morje in to se pozna na temperaturi vode tudi še tukaj. Že med plovbo je bilo hladneje, tukaj pa nameriva vsega 23,3 stopinje. Tako hladno je, da se Vesna ni spravila v morje.

Sva se pa oba spravila v dingi in direkt v lajf. Ampak. To, če bi midva v lajf, še ne pomeni, da bi najino željo uslišali tudi oštirji. Ob sedmih zvečer komaj najdeva odprto oštarijo, nekaj malega pomeziva in popljuckava in se vrneva domov. Pravi lajf se bo v Grčiji začel šele, ko bova midva že globoko spala.

vasica Sigri na Lesvosu/Lesbosu/Lezbosu ... več različic prevoda v latinico iz grščine

sveže asfaltirana cesta kar tolče ven iz te golote

zaliv v katerega se greva sidrati; pogled na grad in novodobne hiše

zaliv je ogromen

Mala v družbi ostalih plovil

na sidrišču je prostora še veliko

vodnjak z arabsko pisavo

kino predstavo sva zamudila, bila v soboto

cerkev, okoli nje najdemo pekarno in sadje, zelenjavo (danes zaprto); dve samopostrežni trgovinici pa sta bili odprti...

luka v kateri se ne smemo privezati; je pa delno še vedno v gradnji

domačini posedajo po kafičih, turisti po oštarijah s hrano

pečen sir z mandljevimi lističi in dodatkom cutney=dobro!

16. avgust 2022, torek

Sigri - Apothikes, Lesvos

Mirna noč je za nama. Naspana se po jutranji kavici skobacava v dingija in greva na obalo - na jutranjo kavico. Spotoma odneseva smeti ter kupiva kruh in zelenjavo. Potem pa dalje. Motorirava v popolnem brezvetrju, si ogledava Skalo Eressos z morja in se sidrava za kopanje v naslednjem zalivu, ki je vsaj delno zaščiten pred današnjim rahlim zahodnim vetrom. Mrzlo je, morje ima samo 23 stopinj. Vesna sicer naredi enourni podvodni izlet, je pa na povratku premražena.

Potem se veter začne dvigovati. Zahodnik. Grev naprej! Samo prednje jadro je dovolj za spodobno hitro plovbo do kanala v zaliv Kalloni. Ne zaliv, laguna bi bil bolj primeren naziv. Popolnoma zaprt zaliv, enajst milj v dolžino in štiri v širino z enim ozkim vhodom. Kot laguna na atolih (le da so tukaj naokoli goli hribi, tam pa palme in morje je tukaj blatno rjavozeleno, tam pa turkizno modro). Z bojami in leading line lepo označen dokaj ozek kanal vodi iz zunanjega morja v popolnoma mirno laguno. Rahlo vijugast kanal je širok 60 do 100 metrov in slabo miljo dolg. Prehod v zaliv je sicer širok pol milje, je pa izven plovnega kanala tako plitev, da čezenj ne morejo niti čolni, kaj šele valovi. Pred vasico Apotheke je zato tako, kot na jezeru. Ali v laguni.

Eno birtijo premore od boga pozabljena vasica, pa še ta je domača z ne ravno bogato izbiro jedi. No, za razliko od drugih "domačih" oštarij, nima navitih cen za naivne turiste. Veliko se tukaj res ne dogaja, le nekaj miz je zasedenih. Vasica je morda res ena izmed redkih še preostalih ribiških vasi: Vsaj po voznem (no, plovnem) parku sodeč. In po tem, da nima turističnih objektov. Delno je to tudi razumljivo. Dno je blatno in voda je temu primerno kalna. Nič prijetna za kopanje (čeprav je tri stopinje toplejša, kot na zunanji strani prehoda v zaliv).

Skala Eressos

Skala Eressos zelo turistična

kam vse lezejo, da obesijo zastavo :)

kopanje v zalivu Chrousos

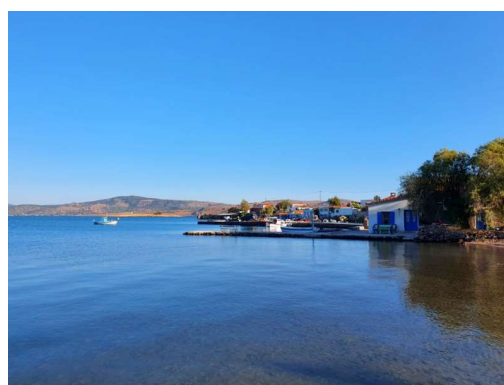
ne samo, da me je zeblo pod vodo, še videti ni bilo kaj ... :(

zaliv Chrousos kjer po hribih bolj malo raste

med potjo, zanimiva večja hiša sredi ničesar, malo višje cel nasad solarnih celic

miren zaliv v Apotheke, z majhnimi pomoli namenjenimi ribičem

naš zaliv v Apotheke: dve jadrnici in en katamaran

za tako oštarijo v skriti vasici, se je zvrstilo kar nekaj gostov

edina oštarija se trudi imeti lepo urejeno okolico

za večerjo pa sardele na žaru in en velik ligenj, pa samo miso kilo kokkino krasi :)

17. avgust 2022, sredo

Apothikes - Skala Kallonis, Lesvos

Ko prilezem na plano se dokaj blizu Male fantje sprehajajo po morju in nabirajo školjke. Pogled na to je tak, kot sva ga imela po atolih, kjer so se ribiči sprehajali po reefih. Nasploh je ta zaliv pomorsko gledano tak, kot laguna v atolu. Dno je ravno, globoko od nekaj metrov pa tja do deset ali dvajset na globljem delu. Čeri se dvigajo strmo, kot se dvigajo strmo koralne glave sredi lagun (ki so tudi tipično globoke nekaj deset metrov). Le barva vode je drugačna. Tukaj je nekje med barvo Ljubljance v Zalogu in Donave v Beogradu.

Po brezvetrni noči se začne počasi dvigovati južni veter. Po napovedi se bo kmalu obrnil na severozahodnik. Pohiteti je treba za angleški način jadrnanja. Ko ga je za 4 Bf, izplujeva in plujeva z južnim vetrom proti severu do konca zaliva. Jutri planirava podobno, s severnim vetrom proti jugu. A, glej ga vraga, napoved je predvidela, da bo na cilju že severozahodnik, zato sva hitela. Pa ni. Vala od južnega vetra je preveč, da bi dingirala v lučico, zato morava na palubi počakati obrat vetra, ki se zgodi z dve urno zamudo. Nikakor ne bi bila rada pošpricana z vodo, ki je le malo bolj bistra, kot tista v Portorožu. Ne glede na vse, na obali vihra blue flag. Hmmm...

Sprehod po vasici pove, da premore ta-drag bankomat, rentič (The cheapest in town piše na tabli - itak je edini), dve trgovinici in eno souvenirdžinjico. In nebroj tavernic. Najprej zavijeva na frapejčka in opazujeva dečvo pri sosednji mizi z dvakrat večjo glavo od druge dečve za isto mizo. Al mora bit pametna! Na večerjo se nameniva v edino taverno z vsaj malo drugačno hrano, kot drugje po Grčiji. Pa ni uspeha. Za vsak slučaj preveriva, kaj nudijo, še preden se usedeva. Kar naju zanima je vse finišt. Zato se usedeva k sosеду, kjer imajo specializirane kelnerje, eden je za pijačo, eden za jedačo, eden za wifi, eden za on the house sladico in eden za kasiranje (pa ni Kitajec). Kar komplicirano.

Ob mraku in povratku na Malo je morje spet kot olje. Meltemija na srečo na tem koncu sveta še vedno ni.

Parakila, vse hiše v istem stilu; plaže ni, le trsje

med potjo vasica Parakila, ekstrem: gola in poraščena okolica

pogled na Skalo Kallonis iz Male

osrednji trg imenovan po Aristotelu, ki se je menda tukaj sprehajal

lepo poslikana vrata in okna v oštariji

v vasi ne manjka cerkev :)

ata v škornjih nabira breskve, ki so zrasle v loncu

Mala je edino plovilo na sidru pred vasico

luka polna ribiških čolnov

peščena plaža, morje kar nekaj časa plitvo, idealno za majhne otroke; le vidljivost morja je slaba (blato)

vasica se je ob osmih zvečer krepko napolnila

polnjeni bučkini cvetovi s fetom in meto; red mullet, mešano meso

18. avgust 2022, četrtek

Skala Kallonis - Plomari, Lesbos

S prvo sapico izplujeva. Počasi gre, res je samo sapica, 1-2 Bf krmni veter. Ampak, imava čas. Vesna med plovbo itak dela, morje je v tem zalivu popolnoma mirno. Po urici se veter dvigne in potem je jadrnanje samo na pol genove prijetno. Več jader nočem razviti, ker so refuli pod otokom lahko močni. Itak imava čas, ni nama potrebno utrujati materialov. In sebe. Na zadnji četrtini poti pa ni več tako lepo. Veter se obrne in piha z juga in ga je za 3 Bf. Meltemi? Hmm... pa sem mislil, da meltemi že poznam. Dvignem še glavno jadro in spet je vse fino. Do zadnje milje. »Last mile« sindrom? V pol minute 3 Bf z juga zamenja 5 Bf s severa. Ravno ko že pripravljam privezne štrike na zadnjih bitvah. Fino naju položi. Najprej skrajšam in ker so refuli iz vseh smeri in vseh jakosti, se dobre pol milje pred ciljem naveličam, pospravim jadra in odmotorirava v prostorno luk. Priveževa se v brezvetrju.

Jaz za mašingo, Vesna na ogled lokalnih znamenitosti (beri: oštarij). Pa kar hitro končam službovanje in se ji pridružim. Ker se počasi odpravlja preko meje, je že nekaj časa jasno, kaj jem. Svinjino! Po kosilu pa na sprehod po Plomariju. Ajoj! Tako razlupanega mesta pa niti v Grčiji (že tako najbolj razlupani državi v Evropi) še nisem videl. Kr'neki. In med kr'nekim so razvaline. Razvaline tovaren in hiš. Na vsakem koraku.

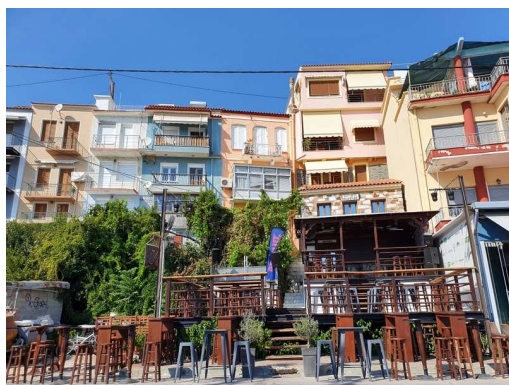
Ogrelo se je in le hladni vodi, ki priteka iz Črnega morja se imava zahvaliti za normalno spanje ponoči. Je pa zato podnevi prevroče za sprehod do muzeja ouza. Pet kilometrov pri 33 stopinjah? V breg? Ne, hvala! Namesto izobraževanja o ouzu se raje lotiva testiranja ouza. V senci. Sedeči stav...

Plomari/Lesbos z morja

boemski kotichek pod platano, ki naj bi bila še iz prejšnjega tisočletja

popoldne je vsaj polovica lokalov zaprtih no, pri 38C tudi ni veliko gostov

restavracija v zelenju

za reklamo pa obešene hobotnice; ose so se uspešno mastile na njih

menda je pred 10leti meščan našel mladičke labodov, ti so rasli in sedaj uživajo v morju;življ.doba laboda je do 30 let!

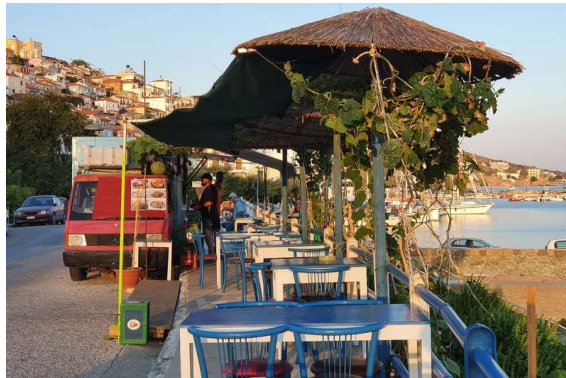
postaven ribič mirno pospravlja ribiške mreže pri tej vročini

do večera se je pomol kar napolnil z jadrnicami

vinska trta je zrasla zelo visoko

oštir si je posadil bučke,malancane,začimbe itd in ima tako senco nad t.i. oštarijo ob plaži ... domiselno za senco in uporabno (sveža zelenjava)

nekateri domačini pa se samo pogovarjajo in razglablajo ...brez mobilnih telefonov v roki

domačini skupaj gledajo nogometno tekmo

19. avgust 2022, petek

Plomari - Terma Geras, Lesvos

Menda se privez plača. Če pride inkasant. Sinoči ga ni bilo, ni imel časa, je moral obdelati vse politične teme s sovaščani v ouzarnici na mestnem trgu. Danes je malo dlje spal, utrujen od sinočnje debate in je prišel, ko sva bila midva ob desetih dopoldan na zajtrku in kavici (v pekarnici nasproti barke) in je sam odšel na kavico, ko sva se midva skobacala na barko in počasi odvezala. Tako to je v Grčiji.

Vetra je malo in še ta je točno v smeri 180 stopinj (pri tem kotu pa res da ves čas niha med port in starboard). Danes se ne greva ekologije. V dobri urici se sidrava v zaprtem zalivu na južni strani otoka in skočiva v vodo.

Popoldan sem pričakujem malo več meltemija in plovbo po kanalu na sever, pa sem si rekel, da bova že kako. Itak morava motorirati, če plujeva proti vetru v kanalu, ki je širok 100-200 metrov. V prejšnjem kanalu sva imela srečo in obakrat krmne vetrove in sem lahko jadral. A sreča je opoteča.

Realnost je rahlo drugačna. Napovedanega meltemija ni bilo niti v kanalu, niti v zalivu. Severnika je bilo za 3 Bf in na samem severnem koncu pred termami je praktično bonaca. Od časa do časa prileti sunek 2-3 Bf, kar je ravno prav, da lepo razpiha oglje v žaru. Svinjino je treba jesti, svinjino! In jajčevce. Slednje je samo za sladokusce. Ampak. Jaz to nisem.

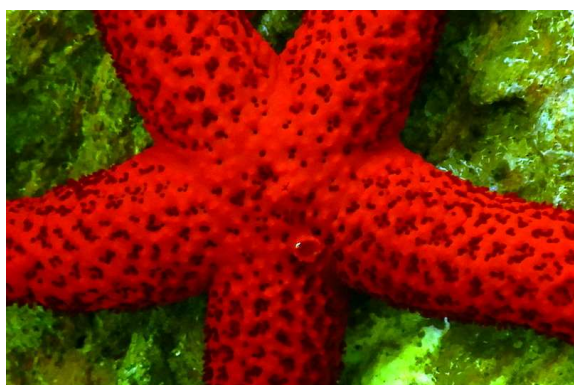
Na obalo ne pojdeva, to bova storila jutri, ko ima Vesna planiran ogled toplic z vodo, ki ima 39 stopinj in jaz ogled bližnje gostilne s pivom, ki ima malo nad nič stopinj. V povprečju čisto prava temperatura...

v Plomari zapuščene tovarne olja, mila itd...

ob pol osmih zvečer se mačo tip raztegne po ležalniku in pokaže vse tatooje ...

med snorkljanjem sem videla 6 morskih zvezd in nešteto ježev , no, pa še kakšna malenkost

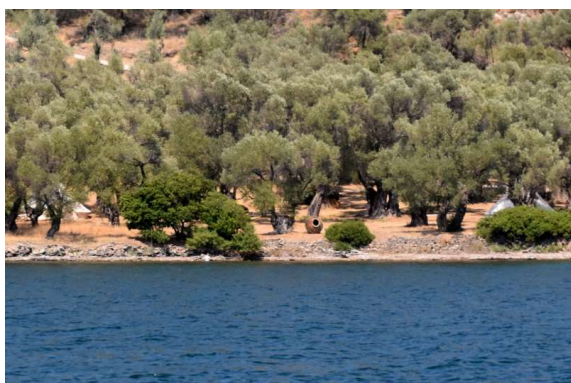
preden sva zavila v Geras zaliv, sva šla na kopanje; voda še vedno vztraja med 23-24C

kar nekaj jih je ribarilo v tem Geras zalivu; očitno nekaj hrane uide iz ribogojnice ali pa celo ribe?

ribogojnica v geras zalivu; edino ta WC mi ni jasen kaj dela na ribogojnici?

camp med oljkami

zaliv Geras je veliko manjši od Pelagoškega (dva dni nazaj)

malo večja vasica pred katero je bilo sidranih kar nekaj jadrnic

ogromno dimnikov je bilo videti v tem Geras zalivu

sodeč po fotki so to vse opuščene tovarne

najino nočno sidrišče pred termami

20. avgust 2022, sobota

Terma Geras - Skala Loutro, Lesvos

Ogled toplic je bil kratek. Rezervacije za masaže sprejemajo za naslednji teden, 39,7 stopinj pa tudi ni vabljivo sredi poletja. Je bil pa zato ogled oštarije toliko bolj popoln. Tako rekoč celodnevni. Ponudba je vsaj malo drugačna, kot je običajno in cene so polovične kot so običajno. Prvič jeva lokalne sardelice, papaline kallonis jim pravijo, surove v soli (in potem je koža s soljo odstranjena pred serviranjem). Edina gosta sva od jutra (ko sem jih skoraj zbudil in razen kave niso nudili še ničesar) do popoldan. Za en šiht posedanja, šest pijač in štiri (glavne) jedi sva plačala 28 evrov. Družinska birtija, ki mora prehraniti šest odraslih in majhnega otroka. Le kako jim to uspeva pri cenah, ki jih imajo in obisku, ki sva mu bila priči. No, očitno jim.

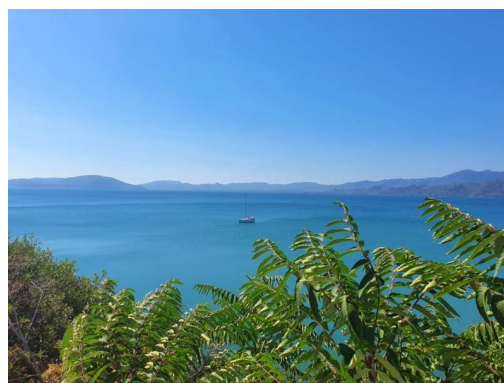
Vroče je v senci pod brajdo in nikakor nama ne paše nazaj na barko. Pa sva se zmotila. V senci pod tendo in vetrčku, ki pihlja v kokpitu je pravzaprav hladneje, kot pod brajdo. Vesna gre še v vodo, jaz ne. Murky zelenkasto morje ni po mojem okusu, čeprav je sicer čisto in primerno za pridelavo pitne vode.

Ko se pozno popoldan odsidrava, pujsava (bi rekel Tomaž) z meltemijem proti jugu. Tri bofore čiste krme in pet milj razdalje, pa sva spet pred oštarijo. Tja oddingirava še po soncu, vračava se v popolni temi. Vmes se ustaviva na ouzo meze, ki sicer ni čisto pravi ouzo meze, je bila pa hobotnica, kuhana v vinu, dobra. Vplutje v mandrač je bilo enostavno, izplutje iz makrameja (to bi rekla pa Petra) podvodnih vrvi v popolni temi in z željo, da propeler ne sreča niti enega štrika, pa kar malo adrenalinska.

Nocoj bo še živo. Stara oljarna na obali je predelana v hotel. Precej nobel hotel. Pa to niti ni pomembno. Pomembno je, da ima ogromen park s travnato površino. Na tej travi so mize, veliko miz. Ogromno miz! In nad mizami ozvočenje. Tako, ki se ga ne bi sramovali niti največji rock zvezdniki moje generacije. Midva sva sidrana le nekaj sto metrov od centra dogajanja in sva za to noč planirala spanje, sic. No, do devetih zvečer se ne dogaja veliko. Potem pripelje prvi, s šopki rož okrašen avto. Kdaj pridejo ostali, nama ni znano. Ob desetih se začnejo ognjemeti. Upam, da streljajo v zrak in da midva ne bova raketirana (ko imava pa tako lepo lučko na vrhu jambora, sredi morja je to odlična tarča). Vsekakor pa se bo poročno slavlje končalo jutri. Ali kasneje. Slavlje za nekaj sto povabljenih. Tako na hitro ocenim, da je stolov ob mizah vsaj 500. Big Fat Greek Wedding.

terme, zunaj dva bazena, znotraj pa še eden; vstopnina 3€ za notranji bazen 39C, 20min; ni me premamilo, če imam zunaj preko 30C

Mala edina na sidrišču včeraj,danes

pri vhodu v terme pa cerkvica

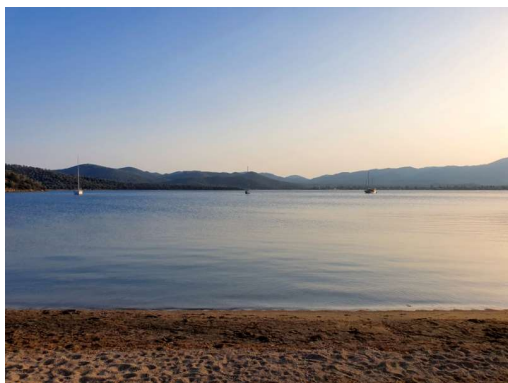
pod brajdo (menda bodo naredili le kis iz grozdja), fava iz svežega boba ali graha, pappaline sushi varianta, polnjeni bučkini cvetovi in gavrosi ; lahka hrana za vroči dan

pogled iz oštarije

lepo urejena ribiška luka za majhne čolnice; lahek dostop

tri jadrnice smo na sidru pred Skalo Loutro; 3 jadrnice pa privezane na pomol oz. raftane

nekoč so bile verjetno kamnite plošče, potem je bilo treba kaj popravljati, pa so samo zalili beton ...

bivšo oljarno so renovirali v hotel

predpriprave na poroko

lovke na morskem zraku; ena od teh je pristala na krožniku; malce drugačno, še nikoli s kumaricami in ostalimi začimbami; se je pa dobro ujela z ouzom

ognjemet ob desetih zvečer, žal slaba fotografija

21. avgust 2022, nedelja

Skala Loutro - Mytilini, Lesvos

Raketirana sicer nisva bila, s spanjem pa vseeno ni bilo nič. Resno sem razmišljal o metodi pretvorbe zvočne energije v električno za polnjenje akumulatorjev. Zvočne energije je bilo ponoči v izobilju. Ampak. Ob dveh ponoči se je nivo energijskega toka preko Male močno znižal. Toliko, da je bilo spanje možno. In ko sem se ob devetih zjutraj zbudil, ga sploh ni bilo več. Ravno prav, ob devetih zjutraj se elektrika že lahko dela iz sončne energije. Kakorkoli, Grki so me razočarali. Sploh niso več tisto, kar so nekoč bili. Pomehkuženi so do obisti. Že kar sredi prve noči so zaključili z žuriranjem. Pa tako lepo so zastavili...

Opoldne zaplujeva po kanalu, ki v mnogo čem spominja na Šibeniški kanal, le da je več, kot dvakrat daljši. V bistro Egejsko morje na kopanje. Ker ni močnega meltemija, ki bi dobro premešal morje, se je tudi zunaj le-to že segrelo na 25-26 stopinj in je sedaj najbolj prijetno za plavanje. Zalivi, opisani v Rodovi bibliji so gužvasti. V enem sta dve barki, v drugem celo štiri barke. Midva greva v tretjega, kjer sva lahko sama (zalivi so široki po pol kilometra, najin celo nekaj kilometrov). Hja, vidi se, da je tukaj običajno precej vetrovno in ni charter baz. Močnega meltemija ni že dober teden in kakor kažejo trenutne vremenske napovedi, ga tudi še nekaj dni ne bo. To je pravi čas za potikanje po teh krajih!

Gledam posnetke s Korzike, kjer je kompletno bojišče bolj kot ne potopljeno in barke, kar jih je ostalo nad vodo popolnoma razbite. Take so posledice vetra, ki pihne s preko sto vozli. Toliko v razmislek našim pogumnim jadralcem, ki mirno jadrajo pri sto vozlih ali več (ker inštrument kaže samo do 99 vozlov). Berem tudi, da je strela udarila v kopalko na Hrvaškem. Ampak. To se dogaja na domačem terenu, to je vse normalno, to sploh ni nič hudega. Strašni so samo hurikani (ki se jim da z nekaj spremljanja vremena in prilagajanja poti itak varno izogniti). Strah pred neznanim je res neverjeten.

Zvečer se priveževa v marini v Mytiliniju. Nedelja popoldan je, pa se namesto marinerota na VHF javi šefica. Welcome back Mala! In na ponton osebno prinese darilo, ouzo in olive. Lepo! Ampak. There is nothing like a free lunch, to še predobro vem. Le kaj ima za bregom? Sigurno so podražili. Zadnjič sva plačala 26 evrov, v marini istega lastnika (in enakega standarda) nekaj milj stran na turški strani hočejo pa 90 evrov. Me prav zanima, kako se bo tole končalo?

A o tem bom razmišljal avrio. Danes greva na giros (pork giros!). Dokler še lahko po oštarijah jeva svinjarijo...

orhideje

pogled iz zaliva na hotel (ex tovarna)

malce kazi okolico zapuščena motornjača

ptiči so glavni

receptorka Anastazija (Belgijka) v marini Setur Mitilini nama je podarila za ponoven obisk marine malo ouza in olive iz Lezbosa

22. avgust 2022, ponedeljek

Mytilini, Lesvos

Vesna je v drugi fazi pranja cot. Prva faza je bila že včeraj. Jaz sem v fazi striženja las. Prav zoporno opravilo je postalo tole striženje las. Tako v Sloveniji, kot tukaj. Včasih, še ne tako dolgo tega, sem prišel k frizerju, se usedel in počakal, da bom na vrsti. Sedaj vsi hočejo nek appointment. K vragu s tem! Šele četrti frizeraj me je takoj posadil na stol za striženje.

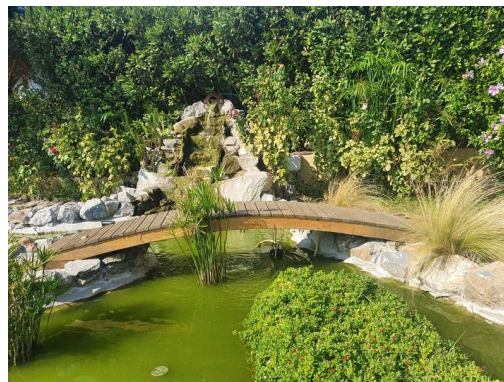
Potem pa po službenih opravkih. Pozanimati se za clear out proceduro. In manj službenih opravkih. Ogled gradu. Ogled spomenikov. Ogled kafičev. Slednji ogled je bil najbolj popoln. Tako lepo je pihljalo in sedel sem v globoki senci po dolgi hoji pod vročim soncem. Tako sem mislil. Dokler nisem pogledal naokoli. Senca je bila res naravna, veter je delal pa ventilator, skrit med rožami. Zato je tudi pisalo nad imenom lokala, da imajo AC. AC očitno pomeni air circulator.

Se mi je pa danes zgodilo nekaj nenavadnega. Res nenavadnega! V Grčiji veljajo podobni prometni predpisi kot v Venezueli: večji udeleženec prometa ima prednost pred manjšim. Kot pešec imam torej prednost le še pred mačkami. In ko se tako danes ustavim pred prehodom za pešce in ocenjujem, kdaj bo možno steči preko ceste, brez da me povozijo, en avto ustavi. In da meni prednost. Meni, pešcu pred prehodom za pešce. Nepojmljivo v Grčiji! Saj nisem vedel, ali smem na cesto ali je to samo finta, da me bo lažje povozil. Niso vedeli niti ostali avtomobilisti. Gume so cvilile, ko so zavirali za njem. Sigurno je bil turist v rentiču. Turisti so očitno za lokalni živelj bolj nevarni kot teroristi, begunci in kovidni bolniki skupaj. Kakorkoli, skoraj sem povzročil verižno trčenje s svojim nepremišljenim obnašanjem pred čisto navadnim prehodom za pešce.

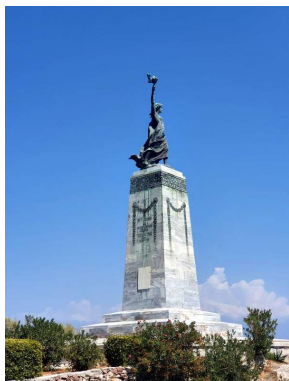
Jutri greva preko meje. No, tak je plan. Drago prečkanje bo to. Turški agent res hoče samo 50 evrov, ampak grški Lidl jih je pobral pa 300. Za vino in svinjino.

tokrat na pomolu C; dva manjša pralna stroja premore marina, brez plačila

mini ribnik pred recepcijo marine....tudi ribe je bilo videti

spomenik fotografiran iz gradu

na ta grad je Tone lezel v Mitiliniju

Leto 2022

Turčija

23. avgust 2022, torek

Mytilini, Lesvos - Ayvalik

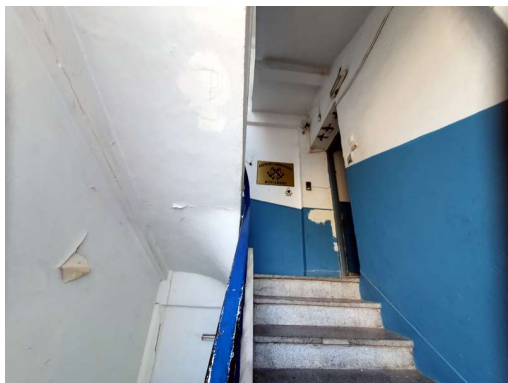
Tako zapletenega prehoda meje pa že dolgo ni bilo! Pravzaprav sploh ni bil zapleten, le zbirokratiziran. Začelo se je v Grčiji. Neskončno časa sva potrebovala, da se kot šengenska državljana z EU barko spraviva ven iz šengenske EU države. Ven, ne notri! Včeraj sva, jasno kot beli dan, od grških oblasti dobila napačna navodila. Tako, kot vedno pri južnih Balkancih. Nihče nima pojma o ničemer. Rezultat je bil, da se je Vesna po nepotrebem sprehajala sem in tja. Nekaj deset uradnikov se je z Malo ukvarjalo uro in pol! Še dobro, da jih je bilo toliko, koliko časa bi šele potrebovala, če bi bili samo trije, kot je to običajno drugje po svetu (immigration, customs in port), kjer ne razmetavajo z državnim denarjem za plače. Pa če bi vsaj kdo izmed vseh teh silnih uradnikov vedel, kaj je sploh potrebno storiti. In najbrž ni potrebno omeniti, da je bila Mala itak edina barka danes v postopku clear-outa. Kako izgleda med gužvo, pa raje niti ne pomislim.

Potem pa v Turčijo. Do pristanka je bilo vse v redu, po pristanku se je začel kažin. Agent brez znanja angleščine (in najela sva ga samo zato, da se nama ne bo potrebno truditi s turščino pri uradnikih). Za prav nič drugega ga ne potrebujeva, kot za prevajanje. Itak je tako, kot v Mytiliniju, immigration in customs sta na ferry docku, do port policije se je pa potrebno sprehoditi. Edino papirji, ki jih je potrebno izpolniti so v turščini, to naj naredi pa agent. No, po slabi uri sva sklirana, kaj je bilo narejeno, pa nimava pojma. Upam, da je fantič delal po pravih navodilih.

Sledi nakup lir na bankomatu. Agent me bo peljal s svojim motorinčkom. Ampak, saj je samo sto metrov, kot sem razumel carinika. Nou-sr-uan-handred-kilometer. Čakaj, koliko? Nou-nou-uan handred-kilometer, uan-kilometer. Aha. Fant sploh ne ve, si prevedem. Kakorkoli, toliko ne bom hodil. In me odpelje. Pa je bankomat za vogalom, niti sto metrov stran ne. Toliko o agentovem znanju angleščine. Mudi se mi in bankomat je oni famozni goljufivi z ogromno provizijo. Itak sem v cajtnotu pri plus tridesetih stopinjah in pristanem na vse. Dobrih 6% provizije mi je zaračunal, barabin!

Sva pa vsaj pri gorivu dobila nekaj nazaj. Čeprav so nama prodali ta-dobro (in s tem ta-drago) nafto. Nisva bila pazljiva, sic! Je samo 70 centov cenejša pri litru (namesto 80), kot je bila zadnjič v Grčiji. Pri eni kanti bencina za dingija sva prihranila pa 26 evrov. Bencin tukaj je po 1,18 evra, tam je bil pa po 2,46 evra.

Danes ne greva u lajf, sva preveč znervirana. Sidrava se v velikem zalivu za ovinkom. Sama sva, obala je nenaseljena in kamor seže oko je samo gozd. Še lokalno SIM kartico potrebujeva. Sedaj imava le Mobitelov roaming po ceni 0,02 evra za minuto pogovora. Ampak, to bova počela jutri.

dvakrat sem hodila do port authority zaradi napačnih navodil; pri 30+ v tretje nadstropje

odprem vrata, hm, sem prišla v kapelico? no, nekaj korakov desno pa so bili že uradniki ...

pa smo v Turčiji, sploh ni bilo videti njihovih zastav na vsakem vrhu hriba ali hiše

pred nami Ayvalik

polotok Alibay

Ayvalik

Ayvalik

Ayvalik

mini otoček z neko podrto staro zadevo, neke table je videti na njej

setur marina v Ayvaliku hoče za privez Male 90€; to isto podjetje v Mitiliniju računa le 26€

samo nekaj bark nas je bilo v tem mirnem zalivu (Connel Koyu)

24. avgust 2022, sreda

Ayvalik

Danes je dan za naš kliring. Agent ga je opravil včeraj, danes sva na vrsti midva. Najtežji del, je kot vedno, pripadel nama. Telecommunications clear-in. Slovenski Telekom nama je podaril nekaj sto brezplačnih megabajtov in dobrih osem ur pogovorov s Slovenijo po ceni nekaj centov na minuto, ostalo si morava urediti tukaj.

In greva. Najprej na sidrišče pred Alibay, z dingijem na obalo, z dolmušem v Ayvalik in peš do Turkcella. Do sem vse lepo in prav. Tudi cenovno. Avtobusni prevoz je bil še cenejši, kot prevoz z našim dingijem (ker kuriva še grški bencin).

Na Turkcellu, malo pred končno postajo dolmuša, je znal en fant celo pet angleških besed. In imeli so paket, ki ga potrebujeva. Lepo. No, pa gremo. In fant se začne ukvarjati s formularji, vpisuje silne podatke iz potnih listov (z dodatkom očetovega in materinega imena), pred naju položi simke in midva že dava iz telefonov grške simke, ko... system down. Ajoj! In kdaj bo up? Soon, maybe tomorrow. Ne-ne-ne! Ne samo s metri in kilometri, tudi s časom niso domači.

Ne bova čakala, greva na Vodafone. Tam je težava drugačna. Sindrom Južne Amerike. No-ingliš-no-sim-sori.

Prav, pa na Turk Telekom! Saj so vsi blizu eden do drugega. Ta nama sicer najmanj diši, ker ima najslabše pokrivanje, ampak, dokler ni drugega bo vseeno bolje, kot nič. Punca zna celo nekaj angleških besed, cena je ugodna (dobre tri evre za 25 GB in 12 ur klepetanja), pa dajmo. Samo en telefon, drugega bova drugič nafilala z Turkcellom. Pa se vnašanje podatkov spet začne. Ime, priimek, ime očeta, ime matere, datum rojstva, naslov tete, številka čevljev, barva obleke na poroki, ... In se konča. Pravzaprav se ne konča, prekine se. Pojejo telefoni in na koncu punca pove, da ne more izdati simke, ker najini pasoški niso v sistemu. Kojem, bre sad, sistemu? Pa nima pojma. Vse, kar zna povedati, je, da morava na polisu narediti informejšn-apdejt. Kaj je to, ne veva, niti ne ve ona. Le pokaže, kje je polis stejšn (kar niti ni težko uganiti tudi brez navodil - tam, kjer pač visijo državne zastave).

In greva. In se zaletiva v policajko na vratih, ki ne zna (ali noče znati) angleško. Pogovarjajo se telefoni. Gugl-translejt-iber-ales. Ampak. Nič se ne da zmeniti. Ne le, da ne razumem angleško, ne razume niti kaj ji govoriva. Ko po četr ure končno padeva ven in povišava ton, le pokliče kolega, ki prav tako nič ne zna (niti angleško, niti vsebinsko), naju pa vsaj pošlje na nek drug urad, ki da se ukvarja točno s takimi zadevami.

Pa se sprehodiva še tja. Jasno, da se ne ukvarjajo s takimi zadevami in jasno, da ne znajo nič angleško. So pa vsaj vljudni in želijo pomagati. Ata in njegova 14 let stara hči (ki edina malo govori angleško in je kao prevajalka) naredita kar nekaj telefonskih klicev in na koncu naju zapeljeta tja, kamor bi midva itak šla sama od sebe, če naju ne bi pošiljali naokoli. Na mejni prehod.

In tam je policaj, ki nama je pasoše štempljal že včeraj in ki zna angleško. Aleluja! In ki ima čas in se začne ukvarjati z nama. Nič ne razume, tako kot tudi ne midva. Noben informejšn-sistem ne obstaja, torej tudi apdejt ni možen. Pa telefonari in na koncu dobi neko teto z znanjem angleščine na Turk Telekomu. Ker se predstavi kot policaj, ga raje poslušajo, kot naju, ki se predstaviva kot turista. Tudi teta na centrali ne ve nič o informejšn-sistemu in ne o apdejtu najinih podatkov v tem sistemu. Aha, stvari se bistrijo.

Pa spet hodiva. Nazaj v trgovino, oborožena s telefonsko številko, ki naj jo po naročilu tete iz call centra pokliče dečva iz trgovine. In potem se začne še enkrat. Ime očeta, ime matere, ime sosedovega mačka, ... In telefon k ušesu in tipkanje po navodilih. Še dobro, da so nama med čakanjem dodelili mizo in dva fotelja ter postregli z vodo in (res dobro) turško kavo. Kajti to je spet trajalo in trajalo. Ampak. Ne na koncu, na sredi enkrat, je punca dobila nasmeh do ušes. Ratalo ji je! Čeprav je bilo do konca še daleč. In tik pred koncem je bilo uan-aur-mor-tu-vejt. Še dobro, da veva, da jim merske enote ne gredo najbolje. Ena ura po njihovo je ena minuta po naše. In ko je vse že narejeno, da frčafela iz našega telefona slovensko simko. Ker, da to ne gre, da sta dve simki v telefonu. Ajoj! Še to sva jo morala naučiti, kako izgleda telefon z dvema sim karticama in da slovenska in turška čisto lepo delata skupaj. Po treh urah in pol je tako telecommunication clear-in procedura končana. Ena bolj kompliciranih na vseh najinih potovanjih do sedaj. Bingo!

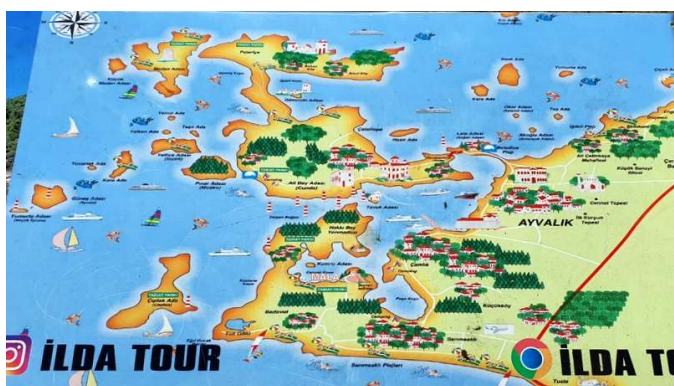
Zasluživa si kosilo. Usedeva se v Bosna grill house in naročiva sarajevske čevapčiče. Oba skupaj se lepo najeva in napijeva za manj kot devet evrov. Potem pa na dolmuš, prestop na dingija in prestavitev Male na sidrišče, kjer sva zaščitena pred slabim vremenom kot kočevska medveda. Pihati je začelo in za danes popoldan so napovedane nevihte. Nasploh bo v naslednjih dneh vreme še nestabilno. Meltemija pa še vedno ni. Že dva tedna zapored. In kot kaže, ga še kak teden ne bo. Globalno segrevanje? Kakorkoli, trenutno imava prijeten miren dež, odlično za počitek po napornem dnevu...

sidrala sva se pred polotokom Alibay ali Cunda , kjer je polno gostiln

in turističnih bark, ki vozijo na izlete po okoliških otočkih

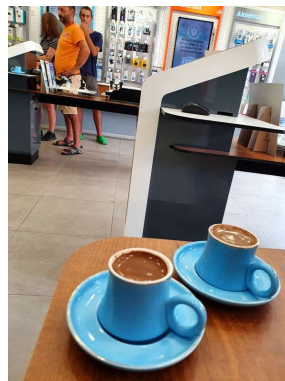
zemljevid tega Ayvalik z otočki

v centru Ayvalika

veliko stojnic

v Turk Telekom nama je takoj ponudila turško kavo (in ne čaja), takoj nama je kliknilo, da bo očitno procedura dolga :(

po dolgem nakupovanju sim kartice sva odšla na zaslužen kosilo v sarajevsko gostilno

ovčji čevapi, končno tudi pekoča paprika, odlično je bilo!

...pa tudi kafano imajo

urejene, čiste ulice s trgovinami in oštarijami

prodaja zelenjave kar pred trgovino v vrečkah

po dolgem času dočakala dež in hiter padec temperature

25. avgust 2022, četrtek

Ayvalik - Gumues koyu

Danes se nama ni dogajalo veliko.

Kot dojenčka sva spala že drugo noč, le da je bilo danes še prijetno hladno. Včerajšnji dež je precej ohladil zrak (točneje: ohlajen zrak je sprožil včerajšnji dež). Pa, saj je bil že čas. Tako soparno, kot je bilo zadnjih nekaj dni, še v tropih ni.

Dopoldan delava, popoldan se zapeljeva na kopanje. Ven iz tega jezera je treba, da sva spet v kristalno čistem morju. Kar na najbližjem sidrišču se ustaviva. Ni pa to sidrišče po mojem okusu za prespati noč. Še posebej ne v nestabilnem vremenu. Za dnevno kopanje je pa kot nalašč. Morje je rahlo zelenkasto in ne sinje modro, kot sva ga vajena od drugod v Mediteranu. Očitno Črno morje priteče za ovinek okoli Baba Buruna in doseže ayvališki arhipelag. Jaz skočim v morje za klasično kratek čas, Vesna gre pod vodo za klasično dolg čas. Ustaljeno, rutinsko.

Potem se premakneva nekam za preko noči. Spotoma si ogledava še nekaj otočkov in ugotavljava, da so nekateri lepo gozdnati, nekateri pa čista puščoba. Nama brez vidnega razloga - vsi so na kupu, med njimi je nekaj sto metrov. Sidrava se večkrat, sidro enostavno ne prime. Ponoči zna prileteti nad zaliv še kakšna nevihta in lepo bi bilo, da sva sidrana v redu. Šele pri zadnjem poskusu (plansko zadnjem, ker če sidro ne bi prijelo, bi odplula v sinočnji zaliv) zdrži test na 40 vozlov vetra. Toliko ga ne bo, napovedan je 1 Bf. Lahko pa priletijo nevihtni sunki.

Za večerjo je svinjina. Ta v muslimanski deželi še posebej prija. Ob kozarčku vina, seveda.

zaliv kjer sva se sidrala za plavanje

naš otoček skoraj gol, nasproti pa čisto zelen; ni logike, pa ni velike razdalje med njima

kar dosti ptičev je posedalo tako na obali kot morju

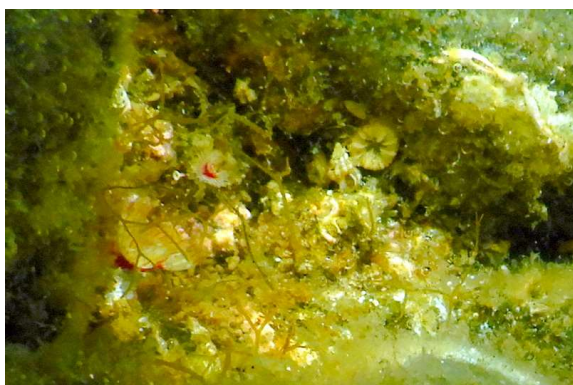
čeprav v samem morju ni bilo kaj dosti rib; ampak očitno dovolj za njih

zanimiva vrsta trave, lesketajoča

voščena morska vetrnica in stotine ribjih mladičkov

beli cevkarji z rdečo notranjostjo, zanimivo

v morju je bilo videti, kot da ima modre pike ta rjavi brizgač

roza cevkar

zelo veliko je bilo morskih zmajev; drugače pa predvsem ali trava, mah, slab teren :(

samo trije smo v tem zalivu

sonce je zašlo že malo pred osmo uro

26. avgust 2022, petek

Gumues koyu - Kucukkuyu

Mirna noč. Ni bilo 40 vozlov, niti 30 vozlov. Pravzaprav jih je bilo še manj. Precej manj. Vetra ni bilo niti za 1 Bf. A jutro je oblačno in nevihte so v okolici. V skladu z napovedjo. Celo dopoldne preišljujeva, oditi ali ne oditi? In ko se okoli dveh popoldan le odločiva, da greva, naju doletijo (prve današnje) kapljice. Pet minut zamude naredijo In potem le greva. A kam? Po dveh miljah motoriranja v veter (točneje, vetrič 2 Bf), se odločiva. Greva na sever, tam je hladneje. Dvigneva jadra in lep bočni veter 3-4 Bf naju po slabih dveh urah pripelje pred ribiško luko Kucukkoyu.

V luki pa problem. Dva priveza sta na voljo. Ampak. Laid moorings in nikogar na obali, ki bi lahko povedal, ali je na dotičnem mestu mooring line v redu. Kar nekaj minut kroživa po luki, da se nekdo le pripelje in nama pomaha, kam naj greva. Potem je bilo vse kot v pravljici.

Danes je sejemski dan, market v mestu. Kar velik del ulic je spremenjen v tržnico. In cene so smešne. Vse kar prodajajo (od sadja in zelenjave) se ceni v centih. Tudi druge stvari, kjer lahko primerjam cene z grškimi, so za faktorje nižje. Kupiva samo grozdje, ne ljubi se nama nositi. In glede na cene po oštarijah itak nič ne potrebujeva. Večerja je v oštariji, pijačka zvečer je v oštariji, zajtrk jutri bo v oštariji... Enostavno Malina kuhinja cenovno ni konkurenčna lokalcem.

nekoč je bila trdnjava

Ayvalik je obdan z arhipelagom 20 otočkov

Mala na privezu v Kucukkuyu

danes je dan tržnice, čeprav je bila več kot šest ura, je bilo še vedno polno prodajalcev in kupcev

meso, ribe, vse lepo na hladnem in v vitrini

paradižnik po 0,55€; zelo nizke cene v primerjavi z grškimi

1kg grozdja 0,80€

satje ni, da ni , na tržnici ... seveda ne manjka tudi oblačil itd.

navdušeni kopalci še ob sedmih zvečer skačejo po morju

urejene sprehajalne poti, čistoča 1A

Mala na privezu....tam nekje vmes :)

2x adana s prilogami, kajmak, 2x pivo, 1x ajran, 3x 0,5l vode = 17€ (s pribitkom za kartico)

27. avgust 2022, sobota

Kucukkuyu

Danes ne greva dalje. Najprej greva na zajtrk v najbolj nobel oštarijo na rivi (del butik hotela) in naročiva najdražji možni zajtrk (6,88 evra). Pa se zakomplicira. Punca nama nekako noče prodati dveh zajtrkov. Trdi, da je eden dovolj za oba. Da njena trditev čisto ne drži, je jasno takoj, ko dobiva robo na mizi. Ja, mizi, ker k najini mizi (za štiri osebe) so prislonili še eno mizo za štiri osebe in na obe komaj zložili vse, kar spada k (enemu) zajtrku. Naštejeva 18 (z besedo: osemnajst) hodov, plus kruh in čaj v neomejenih količinah. Kruha se nisva dotaknila, čaj sva popila ves, da sva poplaknila hrano. Zajameva torej sapo. Kar sva rekla, sva rekla! In začneva jesti. Vse je odlično (razen roza salame, jasno). In vsega je ogromno. In vse je kalorično. Recimo, kajmak v medu ali murve v džemu, da ne omenjam polne sklede sataraša in topljenega sira, pa pomfri, pa izbor kolačev, pa... Dve skledici oliv in dve skledici s skuto z dodatki spadajo v kategorijo lahke hrane, skupaj z zelenjavo in izborom sirov. Komaj, ampak res komaj, pojeva tri četrtine tega, kar je na mizi in do večerje sva sita. Videti ne morem več hrane!

Potem pa v taksi in na ogled Zevsovega oltarja. Pa je zaprt zaradi požara sredi julija, sic! Na vrhu hriba je, z lepim razgledom na Kucukkuyu. Je pa zato v bližini fletna hribovska vasica, kjer se sprehodiva in malo pofirbcava. Nič ne kupiva, ker se domov odpraviva peš. Po hribu navzdol nekaj kilometrov res ni prehud zalogaj. Še posebej, ker je danes relativno hladno in ker obstaja vmesna postaja, restavracija s teraso z razgledom. Ampak. Ko tako hodiva, me trikrat ustavijo avtomobilisti, ki se vozijo v hrib in sprašujejo za nasvet, kako priti do Zevsovega oltarja. Smatrajo, da sem domačin, ker hodim peš. In dvakrat Vesno nagovarjajo vozniki, ki se vozijo v dolino, da naju poberejo in peljejo. Vokin-is-not-helti je njihov komentar. Drugič ona popusti, jaz sem trmast - kar sem rekel, sem rekel (še drugič danes).

Zato pa je ona zadovoljna z eno malo žlobundro, ko se vrneva do morja. Jaz potrebujem pa dva velika piva, da nadomestim izgubljeno tekočino. V oštarijah sva na wifi in torej brezplačnih klicih preko VoWiFi v celotno slovensko telefonsko omrežje. Edino Lara je izjema, ker se nahaja v Turčiji, njih kliče pa preko turške simke. Tudi zastonj. Ne glede na to, da sva zapustila EU, je telefoniada cenejša kot v domači deželi. Telekom nama je namreč včeraj začel zaračunavati pribitek, ker sva predolgo v EU roamingu. I zajebao se! Midva nisva več v EU, hehehe...

Zvečer še na super lahko večerjo in sprehod po vasici. Spotoma kupiva nekaj stvari v trgovini. Vsaj dvakrat cenejše je, kot pri sosedih. In po šopingu na raki meze (Vesna) in pivo (jaz). Dva evra stane pivo in enako stane deci žganja z mezo v restavraciji na rivi. Če to ni vredno grehal!

Malo pogledam še v Wikipedio. Turki imajo višji standard, merjen po metodi GDP PPP per capita, kot sosedje Grki in tudi višjega, kot naši sosedje Hrvati. Toliko o razvitosti in zaostalosti skozi oči evropske propagande. Preverim tudi religijo (kot kazalnik zaostalosti) in tudi tukaj so naprednejši od Grkov in Hrvatov. So pa v vseh pogledih slabši od Slovenije, ki je spet precej slabša od Skandinavije. Tako govorijo statistična dejstva. In tako se tudi kot tujec počutim. Vse je varno in sproščeno (buh-ne-dej, da Grku omeniš vero ali politiko, zaplankani so do obisti!).

Edina tujca sva v tem mestu. To mi je všeč. Ni mi pa všeč, da zaradi tega, ker jim ni potrebno komunicirati s tujci, tega tudi ne znajo. Le turški turisti, s katerimi sva prišla v stik, tekoče govorijo tuje jezike, z lokalci je pa križ. Celo tako daleč je prišlo, da nama harbormaster ni nič zaračunal (privez v tej mini marini se sicer plača), ker ni znal tega povedati. Mogoče bo jutri prišel s prevajalcem. Verjetno pa bo v bolj instantno turističnih koncih drugače.

toliko različnih zadev za zajtrk pa že dolgo ne vse okusno; je bilo potem potrebno prehoditi vsaj 10.000 korakov

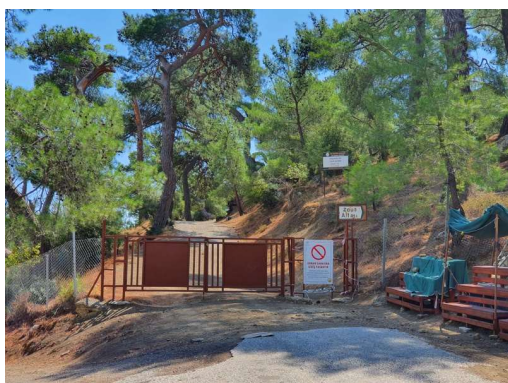
no, ampak nisva uspela vsega pojesti; cele murve v džemu so bile za mene nekaj novega; t.i. krofi polnjeni z belim sirom ipd..

Kucukkuyu je oljčno področje; iz oljk delajo tudi tekoča mila poleg trdih, parfume, olje z okusi

sladoledarne vsepovsod

ogled Zevsovega oltarja ni bil možen

vasica Adatene je zelo turistična zaradi bližine Zevsovega oltarja; kamnite hiše

ata ima dvojni biznis: kasira WC in prodaja čaje ter začimbe

Kucukkuyu z vrha hriba

pogled na drugo stran Kucukkuyu

v luki ogromna ribiška ladja

skromna večerja: jufka z ajranom meni najboljša kombinacija

za finale pa še raki, podobno kot uozo z mezico: pikantna zelenjava s sirom

28. avgust 2022, nedelja

Kucukkuyu - Ilica koyu

Spet greva na zajtrk. Samo ne tja, kot včeraj. Tistega je bilo res preveč! Pri sosedih dobiva za pol cene četrtno hrane. Čeprav se sliši slaba izbira, je to za naju precej bolj primerno. Še vedno se preveč najeva in Vesna pusti celo olive, ki jih sicer vedno zmaže.

Danes bi midva izplula, samo danes ni harbormastra v službi. Danes je nedelja. Lahko bi kar izplula, pa nama vest tega ne dopušča. Zato poiščeva enega živega domačina na barki z znanjem angleščine, mu zaupava svoje težave in on telefonira harbormastru. Res pokliče njega? Pač, pokliče nekoga. Verjetno pravega človeka, ker je oni na drugi strani etra vedel vse o Mali. Imava dve možnosti. Ali teživa, da bi plačala s kartico in harbormaster se bo pripeljal v službo ali pa dava gotovino najinemu telefonistu, pa bo poravnal jutri namesto naju. Ne teživa.

Altinoluk, kamor sva bila namenjena, naju ni prepričal. To ni mestece, kot Kucukkuyu, to je skupek hotelov in počitniških apartmajev. Luka je itak premajhna in preplitva za Malo, sidranje pred lukco pa pomeni sidranje pred gosto poseljeno plažo z vodnimi športi. Plan B: tukaj se ne ustaviva. Kje pa potem? Nadaljujema ob obali in se sidrava za kopanje na prvem možnem kraju, kjer ni organizirane plaže. Voda je primerno topla in bistra. Se pa počasi dela val zaradi popoldanskega termičnega vetra. Po osvežitvi dvignevala jadro.

In ga po eni uri spustiva čisto na koncu zaliva. Prav mirno tukaj ne bo, na obali so restavracije in blizu je pomol z ribiškimi čolni. Eni ribiči so zvečer veselo vrgli mrežo okoli Male. Na odhod bo tako potrebno počakati do jutra. Lahko bi se tudi vezala v lučico, samo so vsi vezani s premcem na valobran in uporabljajo za dostop na obalo mini mostičke. Ker sva sidrana, zakuriva roštilj, kar sploh ni slaba alternativa oštariji. Še posebej, ker se je na mreži znašla vratovina, ki je sicer po tukajšnjih birtijah dokaj redka dobrina.

med plovbo v ozadju kanjon

pred to plažo nekako ne gre, da bi se sidrala

sva se rajši pred to plažo kjer je manj ljudi

ti so si vsaj lepo našli naravno senco pod borovci

peščeni jezik; malo hecno, da je svetilnik kar na peščeni plaži

mogoče je danes malce več ljudi, ker je nedelja?

zanimivo....vsi čolnički gredo na isti konec loviti ribe

hm, le kam naj se greva sidrati, da ne bova kot na razstavi? sva edina jadrnica na sidru

ena od ribiških barčic je položila mrežo kar okoli naju

pomol kjer so vezani vsi na kljun

zabava vsepovsod

vsak po svoje meditira: eni ribe lovijo, drugi gledajo kdaj bo meso pečeno ... ni kaj, danes ne greva na obalo jesti, bova kar doma

29. avgust 2022, ponedeljek

Ilica koyu - Igdeli koyu

Hrup ponoči je bil. Ampak. Niso bile problem oštarije, temveč štiripasovnica, ki je speljana sto metrov za prvimi hišami ob obali. Ponoči je hrup iz oštarij presahnil, hrup iz ceste pa ostal. Nisem niti pomislil, da se lahko sliši tako daleč preko toliko stavb. Pa se.

Po zajtrku skočiva v dingija in naivno računava, da bo v vasici kaj zanimivega. Pa ni. Oštarije in kafiči. In etnografski muzejček. Prevladujejo dondurme (sladoledžinje). Vsak tretji lokal se šopiri z napisom dondurma. Zanima me tudi ogled pomola, ki me je begal včeraj. Ni več tak, kot na guglovih mapah, ampak je bil pred kratkim dodelan z betonskim nadstreškom nad kamenjem valobrana. Pa to ne spremeni ničesar. Kamenje (skale) še vedno segajo do dva metra od tega nadstreška in je možen samo s premcem (pa še to le v primeru, če je človek voljan skakati preko metrske razdalje med pomolom in sidrom na premcu). Nič nisva pozabila tukaj, zato takoj po turški kavici oddingirava nazaj na Malo.

Veter se počasi dviga, val tudi. Dve miljki proti vetru je še en pomol. Greva ga pogledat. Ta je primeren za bočni vez, je pa polno obložen z gumami in očitno je to baza za turistične ladjice. Preko dneva verjetno ne bi nihče imel nič proti, če se priveževa, prespati pa se najbrž ne bi dalo. Itak pa zadaj ni nič razen industrije. Industrije masovnega turizma. Raje objadrava najprej vzhodno in potem še južno obalo zaliva. Vse je enako. Industrijsko. Turistična naselja se držijo eno drugega in nekatera so pozidana že precej stran od obale in tudi precej višje, kot je morska gladina.

Vmes je tudi ena marina, za katero nama je telefonist-hotelir-gostilničar-jadralec v Kucukkuyu povedal, da je pregrešno draga in da on tja ne gre niti pod razno. Glede na to, da ima svoj hotel in restavracijo, najbrž ni revež. Res pa je tudi, da mora malo varčevati, žena mu je lani ušla, ker noče z njim preživljati dopusta na barki in sedaj išče novo življenjsko sopotnico. Kakorkoli, Vesna jim je poslala povpraševanje, pa ji niti odgovorili niso. Najbrž jim Mala sredi sezone ni zanimiva.

Današnje jadranje končava v severovzhodnem zalivu otoka Alibay, kjer sidro v glavnem ne drži. Tokrat tudi jaz uporabim waypoint nekoga, ki ga je zapisal v Navioniscovo karto. Na tem mestu (ampak samo na tem) sidro dobro prime, je bilo napisano. Mislim, da bo spet mirna noč, kljub napovedanemu dokaj močnemu vetru. Besedico "dokaj" je treba jemati s kancem soli. Meltemija še vedno ni in ga tudi še nekaj časa ne bo. "Dokaj močan veter" pomeni med 15 in 20 vozli. Brez vala.

Akçay, velik pomol, privezana le ena turistična ladja; verjetno je zvečer polno turističnih plovil

dondurma pomeni sladoled in tega je povsod zelo veliko; sama ga še nisem poizkusila

plaža v Akçayu

iyi geceler=lahko noč po turško; mimogrede: spet sva edina barčica na sidru... še kolcalo se nama bo :)

30. avgust 2022, torek

Igdeli koyu - Pasa koyu

Nocoj ni bilo hrupa. Ga niti ne more biti. Sama sva v dve miljii velikem zalivu, na obali pa (skoraj) ničesar. Narodni park je in tukaj gradnja hotelskih naselij ni možna. Bravo! Rahel vetrič celo noč je bil blagodejen. Zunaj. Notri ni bilo vetra. In kjer ni vetra, so komarji. Celo krdelo sva jih pripeljala s seboj iz prejšnjega sidrišča. Danes sva tako začela s posebno vojaško operacijo proti komarjem. Če jih že popolnoma ne uničiva, bi pa vsaj rada zasedla obe kabini za spanje. Požvižgava se na ženevsko konvencijo, osnovno orožje so bojni strupi za masovno in neselektivno ubijanje (komarjev).

Prek dneva je na sporedu plavanje. Sidrana sva nad kolonijo nekaj deset ogromnih leščurjev. V čisti bonaci jih lahko lepo opazujeva kar s palube, 5 metrov nižje. Vesna jih potem opazuje tudi iz vode (za nekaj minut sem si še jaz nadel masko in plavutke). Na žalost pa so vsi pokojni, posledica leščurske pandemije izpred nekaj let. Niso nosili mask, zdaj pa imajo, kazen božjo!

Popoldne se premakneva v bližino Ayvalika. Veter se je spet dvignil, tokrat popoldanski termični veter in počasi odjadraava k dobre štiri milje oddaljenemu cilju. Ok, po ravni črti so štiri milje, okoli vseh otočkov in čeri sva jih nabrala skoraj dvajset. Tudi z jadranjem je bilo bolj tako-tako. Po času sva enako dolgo jadrala, kot motorirala (po dve uri in pol), po prevoženi poti pa sva jo premotorirala dvakrat toliko, kot prejadrala. 2-3 Bf krmnega vetra je pač premalo za kakršno koli resno hitrost. Je bilo pa vsaj morje povsem mirno in Vesna je lahko v miru in tišini službovala.

Spotoma objadraava dva lepa in "živa" samostana na otoku Alibey. Če bi kaj podobnega Turki postavili v Grčiji, bi bilo že naslednji dan vse skupaj najmanj pografitano, če ne še kaj hujšega. Kaj hočemo, Grčija je teokratska država, Turčija pa sekularna. So si pa Turki za besedo "samostan" spet sposodili srbsko besedo "manastir". Najbrž so jo prevzeli od Srbov v tistih časih, ko so le-ti vladali v teh krajih.

Prespala bova v še enem jezerskem zalivu, tokrat je v bližini hotel in s tišino verjetno ne bo najbolje. Zaliv je velik kot Blejsko jezero, globok pa do pet metrov in po tleh je blato. Hurricane hole!

leščurjev, celo pokopališče kamorkoli sem plavala, vsaj 50-100 jih je bilo; veliko tudi skritih med travo

ciljna točka v dolžino kamor sem plavala je mini otoček, zadnjih 10 m preplitvo, da bi lahko plavala do njega

našla se je tudi morska zvezda, kozica, peščena roža, zmajev več vrst, rdeči kozolnjak

v odmrlem leščurju so si ostrige našle novi dom; veliki leščurji so res bili veliki, od 50-100 cm

celo nekaj malo večjih rib je bilo videti

kristalna voda na določenih predelih Igdeli zaliva

manastir na Alibeyu

gužva v kanalu do Ayvalika

pa še en manastir na Alibeyu

zanimivo, da so vsi šotori na podestu, noben ni na tleh

organiziran/urejen camp v borovem gozdičku

divji camp v borovem gozdičku

31. avgust 2022, sreda

Pasa koyu

Pa ni bilo panike z motenjem nočnega miru. Le v oštariji v sosednjem zalivu so se zvečer muskontarji pripravljali na poroko in bobnar je bil še posebej zagnan. Do spodobne ure. Potem je šel tudi on spat.

Z dingijem do pomola pred oštarijo in z dolmušem v Ayvalik. Rutinsko. No, skoraj rutinsko - čakava namreč na napačni strani ceste. Pa so dolmušarji (z uradnim nazivom kaptan dolmuša) očitno navajeni na neuke turiste. Ustavi nasproti naju in nama razloži, da morava priti preko ceste, da je tam postaja. In potem naju odpelje v mesto.

Najprej po simko. Tokrat (saj ni mogoče!) gre vse brez zapletov. Punca sicer zna le tri in pol angleške besede (ostalo zna gugl), ampak vsaj točno ve, kaj je potrebno narediti. In skoraj brez besed (in z dvema gugl-translejtoma na telefonu) je vse storjeno. In dela.

Za simko sva si rezervirala cel dan in sedaj ga je potrebno koristno porabiti, ko sva že po desetih minutah prosta obveznosti. Sprehod po starem delu Ayvalika razkrije izredno poceni vse, razen alkohola. No, se vsaj ne sekiram več, da sem po nepotrebnem kupoval buteljke v Grčiji. Primerjam cene. Enak čilenec iz vinarne Concha y toro je tukaj štirikrat dražji. So pa zato zdravila tolikokrat cenejša, kot v Sloveniji. Polno zavarovan z dodatnim zdravstvenim zavarovanjem samo doplačam v Sloveniji za svoja zdravila več, kot tukaj plačam brez kakršnega koli zavarovanja polno ceno enakih zdravil. Pa še za recept mi ni treba fehtarit dohtarja. Kdo koga tukaj vleče za nos?

Jeva večkrat. Prvič v super nobel oštariji z vinsko karto kot telefonski imenik. Splačalo se je, ne glede na ceno. Ohladilo se je. Na terasi (notri je itak ves čas hladno) je bilo prav prijetno sedeti. Ali je to zasluga oštarije ali nevihte, ki je potovala v bližini, ni čisto znanstveno pojasnjeno z neodvisnim eksperimentom. Pa niti ni pomembno. Važno, da sva se imela fino.

Drugič se usedeva v birtijo na rivi. V času med obema oštarijama gre Vesna k frizerju in prišpara vse, kar sva v super-truper barčku zapravila. Za enako storitev, ki bi v Ljubljani stala (recimo) 30 evrov, plača tukaj 5 evrov. Če pa upoštevam še dve polni vrečki hrane v Migrosu za dobrih 20 evrov (od tega je alkohol dobro četrtno), pa sploh.

Nocoj se ne bova premikala dalje. Če bo hrup iz bližnje ceste preveč moteč, se bom pa ponoči oddingiral tja in na cesto vrgel risalne žebličke, pa bo mir. Tajno društvo PGC world-wide!

ulice polne trgovin, lokalov

urejena umivalnica pred vstopom v džamijo

nekateri prodajajo svoje sadje in zelenjavo kar na tleh

stojnice s svežo zelenjavo in sadjem ter zelo ugodnimi cenami

spomeniki vsepovsod

simpatična poslikava v lokalu

žal je bil lokal zaprt

ocvrte školjke s česnovno omako za 3,3 eure

stojnica kjer prodajajo kuhane školjke z limono

školjke z limono-take a way